

“ලංකාව” *The Buddhist*

Founded 1888

Vol: CXXXIX - BE-2563 - NOV - CE-2019-No. 03

ISSN-2012-6204

වසර
121 තරුණ බෞද්ධ සංගමය
Young Men's Buddhist Association
Years

“ද බුද්ධිසීලී” The Buddhist

Content - අටුන

	<i>Page</i>
ත්‍රිපිටක සංරක්ෂණය හා ධර්ම ව්‍යාධිකෘත පාලනය - ප්‍රධාන සංස්කාරක	01
අන්‍ය ආගම් කෙරෙහි බෞද්ධාගමික ආකල්පය - පූජ්‍ය ආචාර්ය කිරිඳි ධම්මානන්ද හිමි	02
ජීවිතය ජය ගන්නා මග - ගුලගෙදර රතනවංස හිමි	06
විද්‍යා රාජ කුසුපිතා - විමල් රූඨසිංහ	09
පන්සිල් හෙවත් නිත්‍ය ශීලය රැකීම සඳහා බෞද්ධ ලක්ෂණයයි - ආචාර්ය සිරිපාල මාදුටුගේ	11
කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති	16
Preservation of Tripitaka and Control of Interpretation - Editor-in-Chief	17
Esala, The Month of Great Significance. - R. S. Jayaratne	18
Destruction of Life (Pānaghata) and Suicide - Ven. Agalawatte Nanavimala Thera	21
Communication Techniques of Buddha Dhamma Sermons - Ven Kosgoda Vimalavansa Tissa Thera	24
Events of the YMBA	28
Foundation of Buddhist Ethical System - Dr. Dharmasena Hettiarachchi	30
YMBA News	33

President - Mr. Maddumage Ariyaratne

Vice Presidents -

Mr. Kusumabandu Samarawickrama,

Mr. Nalin J Abeyesekere, Mr. Anura Serasingha,

Mr. Daya Weerasekera, Mr. Sunil S. Sirisena

Hony. Gen.Secretary - Mr. Mahendra Jayasekera

Hony.Treasurer - Mr. Prasantha Abeykoon

Address - Colombo YMBA, No 70 , D.S. Senanayake Mawatha, Colombo 8, Srilanka.

Phone +9411-2695598 +9411-2682397

+9411-2695786 +9411-2682398 +9411-2698083

Fax +9411-2682397

Website www.ymba-colombo.org

Email ymbacolombo@sltnet.lk

Facebook www.facebook.com/ymba.org

පිටිකවරයේ ඡායාරූපය

දඹුල්ල ගල් විහාරය නැතහොත් රන්ගිරි දඹුලු විහාරය ලෝක උරුමයක් ලෙස නම් කර ඇති ඓතිහාසික විහාරස්ථානයකි. මෙය බුද්ධ වර්ෂ පළමුවන සියවසේ කරවන ලද්දක් ලෙස සලකනු ලැබේ. ශ්‍රී ලංකාවේ ඇති විශිෂ්ටතම සංරක්ෂණය කරන ලද ලෙන් විහාරය මෙය වේ. මෙහි ඇති පෞරාණික බිතුසිතුවම් හා පිළිම බුද්ධ චරිතයේ විවිධ අවස්ථා විදහා දක්වයි. මෙයට අමතරව බෝධිසත්වයින්ගේ, රජවරුන්ගේ හා දෙවිදේවතාවන්ගේද රූපද මෙහි දැකිය හැක.

Cover Photo

Dambulla cave temple also known as the Golden Temple of Dambulla is a World Heritage site in Sri Lanka. This temple complex dates back to the first century BCE.

Dambulla is the largest and best-preserved cave temple complex in Sri Lanka. Major attraction of this cave is painting and statues related to Gauthama Buddha and his life. There are images of the Lord Buddha and Bodhisattvas, as well as various gods and goddesses.

Design & Layout by ANCL Publication Dept.

Printed by ANCL, No.35, Lakehouse, Colombo 10.

“ද බුද්ධිසීට්”

The Buddhist

ආරම්භය 1888

ප්‍රධාන සංස්කාරක - සුනිල් එස්. සිරිසේන

සංස්කාරක - පියදුස වත්තේගම

සහකාර සංස්කාරක - කුසුමබන්දු සමරවික්‍රම

කලාපය - CXXXIX

බුද්ධ වර්ෂ 2563

නොවැම්බර්

ක්‍රි.ව - 2019

අංක - 03

~ කතුවැකිය ~

ත්‍රිපිටක සංරක්ෂණය හා ධර්ම ව්‍යාධ්‍යාන පාලනය

ප්‍රචාරවැදි බුද්ධ ධර්මයේ ඒකීය මූලාශ්‍රය වන සූත්‍ර අභිධර්ම හා විනය යනුවෙන් වෙන් කොට සංග්‍රහ කරන ලද පෙළ දහමෙහි නිධානය වන ත්‍රිපිටකය බුද්ධ ශාසනයේ මූලික ප්‍රතිස්ථාව වේ. සිද්ධාර්ථ ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ බුද්ධත්වයෙන් පසුව ගතකළ සතලිස් පස් වසරක කාලය තුළ ඡම්බුද්වීප වාසී ජනතාවට දේශනා කොට වදාළ ධර්මස්කන්ධය උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයන් වහන්සේලාගේ අසීමිත කැපවීම හේතු කොට ගෙන පුරා වර්ෂ 2563ක් මුළුල්ලේ ආරක්ෂා කර ගැනීමට හැකිවීම බෞද්ධ බැතිමත් අප සැමගේ භාග්‍යයක් වශයෙන් සැලකිය හැක.

සිද්ධාර්ථ ගෞතම බුදුන් වහන්සේ අලුයම පැය දෙකක පමණ කාලයක් සැතපී සිට දවසේ ඉතිරි කාලය ධර්ම දේශනා සඳහා කැප කරමින් ගතකළ පන්සාලිස් වසරක ධර්ම ප්‍රචාරක යුගයේ දී දේශනා කරන ලද සූත්‍ර සම්භාරය විශ්මය ජනක ධර්මස්කන්ධයක් බවට පත්වී ඇත. බුද්ධ පරිනිර්වාණයෙන් තෙමසකින් පසුව පවත්වන ලද ප්‍රථම ධර්ම සංගායනාවේ දී බුදුන් වහන්සේ විවිධ ප්‍රදේශයන්හි පවත්වන ලද ධර්ම දේශනා සම්භාරය එක්රැස් කොට විධිමත්ව පවත්වා ගැනීමේ කාර්යය ආරම්භ විය. මේ කාර්ය සඳහා භාණක පරපුර නමින් සංඝ පර්ෂදයක් පිහිටුවන ලදී. හික්ෂුන් වහන්සේලාගේ අපූර්ව විශ්මය ජනක චිත්ත ධාරණ ශක්තිය නිසා බුද්ධ දේශනාවන්ගෙන් අංශු මාත්‍රයක් හෝ විනාශ වී යා

නොදී ආරක්ෂා කරගැනීමට හැකි විය. මෙසේ ධාරණ ශක්තියෙන් රැකගන්නා ලද පෙළ දහම ශ්‍රී ලංකාවේ දී ක්‍රි.පූ. පළමුවැනි ශත වර්ෂයේ දී පවත්වන ලද සිව්වැනි ධර්ම සංගායනාවේ දී ලේඛන ගත කරන ලදී.

කථන ගෞලියෙන් දේශනා කරන ලද ධර්මය ලේඛන ගෞලියට නැගීමේ දී එක්තරා ප්‍රමාණයක භාෂා සංස්කරණයක් සිදු කිරීම අවශ්‍ය වේ. ත්‍රිපිටකය ලේඛනගත කිරීමේ දී ද මෙම විපර්යාසය සිදුවී තිබේ.

මේ හේතුකොට ගෙන ත්‍රිපිටකයේ භාෂාව සම්භාව්‍ය මාධ්‍යයක් බවට පත්වී ඇත. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඇතැම් ත්‍රිපිටකාගත වදන් හා පාඨ පොදුජන ශ්‍රාවක පිරිසටත් ආධුනිකයන්ටත්, අනෙක් ධර්මාභිලාශීන්ටත් පහසුවෙන් තේරුම් ගත හැකි පරිදි තේරුම් කරදීමේ අවශ්‍යතාවය මතු විය. මෙම කාර්යය ඉටුකරදීමට අවශ්‍ය ශාස්ත්‍රඥයන් හෙබි පඬුවෝ වරින් වර බිහිවූහ. මෙම පිරිස අට්ඨකථාවාරීන් නමින් හඳුන්වනු ලැබූ අතර, රචිත ග්‍රන්ථ අට්ඨකථා නොහොත් අටුවා නමින් ව්‍යවහාර විය. බුද්ධසෝම නිමියන්ගෙන් ආරම්භ වන අටුවාවාරීන් පරම්පරාව යථා කාලයේදී පසලොස්කන් දක්වා වර්ධනය විය. දුර්බෝධ පෙළ ධර්ම පාඨ සරලව සවිස්තරව අවබෝධ කරගැනීමට මෙම ග්‍රන්ථ මහෝපකාරී විය. කල්යාණමේදී අටුවා ව්‍යාධ්‍යාන පෙළ දහම තරමටම ප්‍රාමාණිකත්වයට පත්විය. මෙම ව්‍යාධ්‍යානවල තාර්කික දෝෂ නවීන ශ්‍රාස්ත්‍රවන්තයින්ගේ විවේචනයට

ලක්වී ඇත. මෙම විවේචනයන්ගේ ද ශාස්ත්‍රීයත්වයක් ඇති බව පෙනේ.

නූතන විද්වතුන්ගේ විශ්ලේෂණ තර්කානුකූල හා ශාස්ත්‍රීය වන්නේ නම් අටුවාවාරීන්ගේ අර්ථකථන බැහැර කොට එම විශ්ලේෂණ පිළිගැනීමට කාලාම සූත්‍රයෙහි ප්‍රමිතීන්ගෙන් අවසර ලැබේ. නමුත් මෙම අවසරයේ සීමාවන් කාලාම සූත්‍රයෙහිම දැක්වේ. මෙම සීමාවන් ඉක්මවා පෙළදහම් සංකල්ප විකෘති කොට දැක්වීමේ ප්‍රවනතාවයක් ඇතැම් අන්තගාමී හිමිවරුන්ගෙන් ප්‍රදර්ශනය වන බව පෙනේ. අමතරව මේවා පිළිගන්නා අතාර්කික බැතිමතුන් එක්රැස්කොට කුඩා නිකායයන් ද ගොඩ නගාගෙන ඇති බව ප්‍රකට ය. මෙම ප්‍රවනතාවය ශාසනයෙහි ස්ථාවරත්වයට හිතකර නොවේ.

ත්‍රිපිටකය සංරක්ෂණය කිරීම නීතිගත කර ඇතත් පාලි ත්‍රිපිටකය අන්‍ය භාෂාවන්ට පරිවර්තනය කිරීම සීමා කළ හැකි ද, එක් පරිවර්තනයක් ප්‍රාමාණික යයි නීතියක් සම්මත කළ හැකි ද යන්න අවිනිශ්චිතය. කිසියම් පෙළ දහම් පාඨයක් ආධුනිකයින් පිරිසකට තේරුම් කරදීමේ දී සම්භාව්‍ය සිංහල පරිවර්තනය දුරවබෝධ නම් සරල පරිවර්තනයක් සැපයීම නීති විරෝධී වන්නේ ද? ත්‍රිපිටක සංරක්ෂණ ක්‍රියාවලියෙහි විවිධ පැතිකඩ විභාගකොට සාධාරණ නිගමනයකට එළඹීම කාලෝචිතයයි සිතමු.

සියලු සත්ත්වයෝ නිදුක් වෙත්වා - නිරෝගි වෙත්වා - සුවපත් වෙත්වා

ප්‍රධාන සංස්කාරක

අන්‍ය ආගම් කෙරෙහි බෞද්ධාගමික ආකල්පය

මෙම ලිපියෙහි අරමුණ වනුයේ ආගම පිළිබඳව ආගමික බැතිමතුන් තුළ පවත්නා අවබෝධයන් ආගමික සහජීවනය යනු කුමක්ද යන්න පිළිබඳවත් බෞද්ධ දූෂිටි කෝණයෙන් විමසා වර්ධනය කරගන්නා අවබෝධයන් බුදුසසුන අනෙක් ආගම් කෙරෙහි දක්වන සැලකිල්ලන් පිළිබඳව ගුණාත්මක භාවයෙන් පරිපූර්ණ අවබෝධයක් වර්ධනය කරගැනීමට සහාය වීමය.

ආගම පිළිබඳ ගැඹුරු, එහෙත්, අප්‍රකට අර්ථය වූකලී ස්වකීය ආගම කෙරෙහි පවත්නා හක්නිවත්ත භාවයන්, ගෞරවයන් හීනත්වයට පත්නොකරමින්, ආරක්ෂා කරමින් අන්‍ය ආගම් කෙරෙහි අවිනිතශීලී නොවීමය. මෙම අරමුණ මුදුන් පමුණුවා ගැනීමට නම් සමයාන්තර සාමග්‍රිය වර්ධනය වන අයුරෙන් අප සමාන දහම අතර අන්‍යෝන්‍ය අවබෝධයන්, අන්‍යෝන්‍ය සහයෝගයන්, ඉවසීමත් වර්ධනය කර ගත යුතුය.

ජනතාව නිරන්තරව ආගමික සහනශීලීත්වයන් එහි වැදගත් කමත් පිළිබඳව සාකච්ඡා කරති. එනමුත් මෙම ආගමික සහජීවනය සාක්ෂාත් කරගැනීමේ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාවලිය පෙන්වා

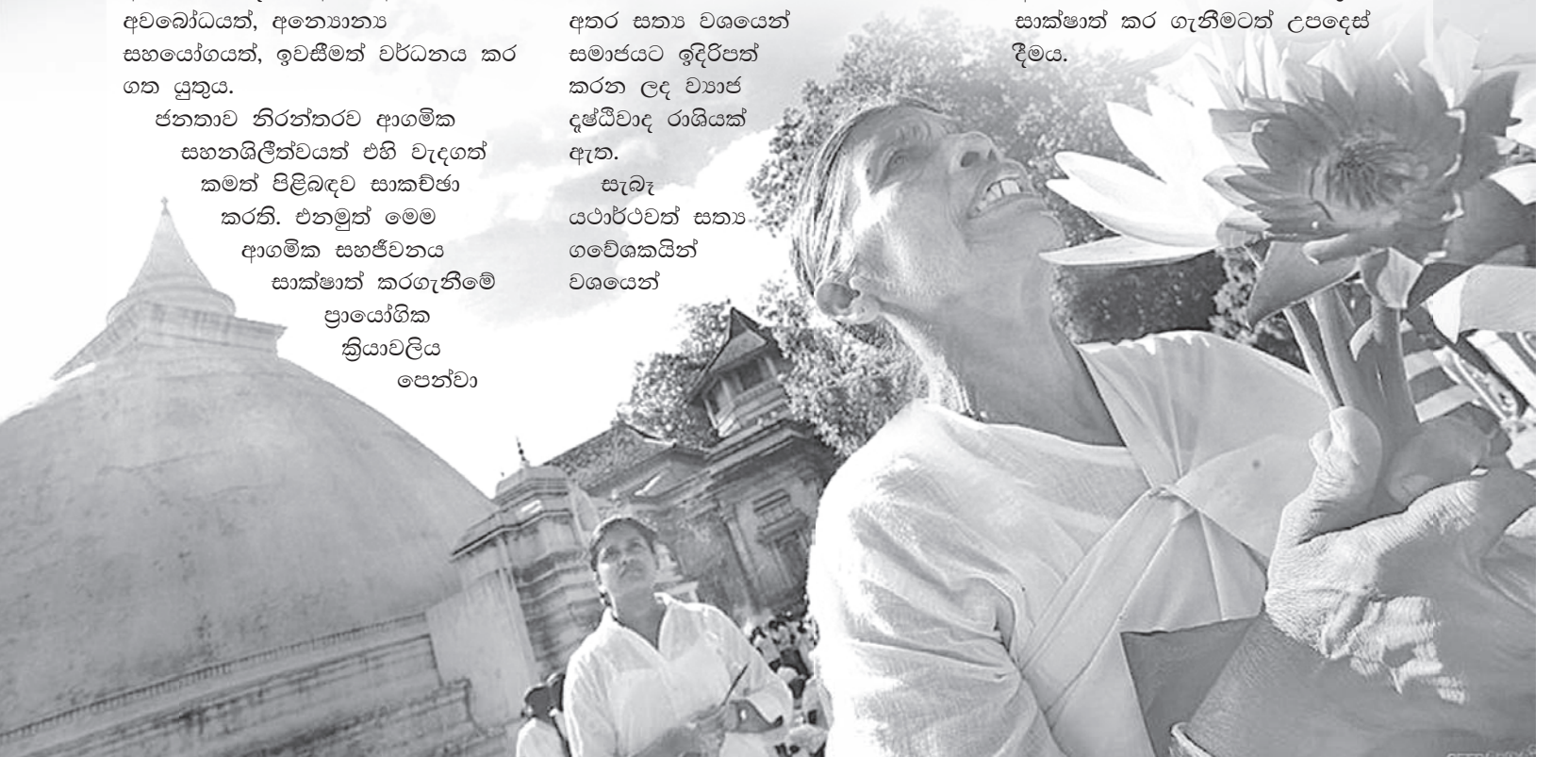
දෙන්නවුන් ඇත්නම් ස්වල්ප දෙනෙකු පමණි. මෙම කාර්යය සාර්ථක කරගැනීම සඳහා ඊනියා උච්ඡතාමානයන් අපගේ ආගමික පූර්ව විනිශ්චයන් සමූහයන් අප ආත්මාර්ථකාමී අභිප්‍රායනුන් ආගම්වල පොදු යහපත උදෙසාත් අපගේ ආගම්වල උත්පාපනය උදෙසාත් මූලෝත්පාධනය කර දැමීමට ප්‍රයත්න දැරිය යුතුය. මේ කරුණු සියල්ල සලකා බැලීමේදී සමයාන්තර අවබෝධය සමයාන්තර ඉවසීමට වඩා ප්‍රගස්ථ බව පෙනී යනු ඇත. ආගමික ක්‍රියාකාරීන් සියල්ලෝම උත්කෘෂ්ඨ වූ මානව විමුක්තිය හා ධර්මාවබෝධයට ප්‍රාප්ත වීමේ අධිෂ්ඨානයෙන් ක්‍රියාකරන්නෝ වෙති. මෙය සත්‍ය ගවේෂණයේ එක් පියවරකි. අවාසනාවකට මෙන් වර්තමාන සමාජයේ සත්‍ය නොවන අතර සත්‍ය වශයෙන් සමාජයට ඉදිරිපත් කරන ලද ව්‍යාජ දූෂ්ඨවාද රාශියක් ඇත.

සැබෑ යථාර්ථවත් සත්‍ය ගවේශකයින් වශයෙන්

පැහැදිලිවම දුර්මතයන් සත්‍ය වශයෙන්ම දුර්මතයන් බවත් පෙන්වා දී සත්‍ය ප්‍රකාශකොට දැක්වීමට අප ආත්ම ශක්තියත්, ධෛර්යයත් උපදවා ගතයුතුය. සත්‍ය ගවේශනයේදී අප තරගකාරී ආකල්පයන් බැහැරකොට මානව වර්ගයාගේ පොදු ගුණසිද්ධිය උදෙසා සාමූහිකව ක්‍රියා කළ යුතුය.

භාරත දේශයේ සමකාලීනව පැවති විවිධ දූෂ්ඨවාදයන් තුළ ධාර්මික හරයක් නොමැති බව පෙන්වා දුන් නමුත් එම ආගමික විසමතාවයන් නොසලකා අන්‍ය ලබ්ධික බ්‍රාහ්මණයින්ට හා ආජීවකයින්ටද උවටුන් කරන මෙන් ස්වකීය ශ්‍රාවක පිරිසට උපදෙස් දීමට බුදුන් වහන්සේ කාරුණික වූ සේක. කිසිදු ශ්‍රමණයෙකුට හෝ බ්‍රාහ්මණයෙකුට හිංසා නොකරන මෙන්ද, නිග්‍රහ නොකරන මෙන්ද තමන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවක පිරිසට අනුශාසනා කළ සේක. උන්වහන්සේ ශ්‍රවණ බ්‍රාහ්මණයින්ද ආගමික පූජක පිරිසක් වශයෙන් සලකා ඇත. ශ්‍රමණ බ්‍රාහ්මණයෙකු මුසාවෙන් හෝ වංචාවෙන් රැවටීම පුද්ගලයෙකුගේ පරාභවයට හේතුවන බව පෙන්වා දී ඇත.

බුදු දහමෙහි අරමුණ වූ කලී සෑම දෙනාටම අන් අයෙකුට හිංසාවකින් තොරව උත්කෘෂ්ඨ ජීවිතයක් ගත කිරීමටත්, කිසිදු විසමතාවයකින් තොරව සාර්වත්‍ර කාරුණාව ව්‍යාප්ත කිරීමටත්, අධර්මයෙන් වෙන්ව විත්ත පාරිශුද්ධිය වර්ධනය කිරීමටත්, අවසානයේ ශාන්තිය හා සන්තුෂ්ඨිය සාක්ෂාත් කර ගැනීමටත් උපදෙස් දීමය.

බුදු

සමය වූ කලී මානව ප්‍රජාවට තමන් දිවිගෙවමින් අන්‍යයන්ට දිවි ගෙවීමටද අනුශාසනය කරන දහමකි. බුදු සමය කිසි දිනෙක හෝ කිසි තැනෙක අන්‍ය ආගමික දූෂ්ඨවාදයකට අන්‍ර්ථයක් හෝ හිංසාවක් සිදුකළ බවට කිසිදු සාක්ෂියක් නොමැත. අන්‍ය ආගම්වල පැවැත්ම ලෝක සාමයට හෝ ප්‍රගතියට බාධාවක් වන බව බුදුසමය නොසලකයි.

බුදුන් වහන්සේගේ සකල ලෝකවාසීන්ට ආමන්ත්‍රික ආරාධනය වූයේ සකල මානව ප්‍රජාවගේ සන්තෘෂ්ටියත්, සුඛසාධනයත් උදෙසා ශක්තිමත්ව එක්සත්ව විශ්වීය සහෝදරත්වයට එක්වන ලෙසටය.

උන්වහන්සේ කිසිදු පිරිසක් විශේෂ උත්කෘෂ්ඨත්වයෙන් නොසැලකූ අතර තමන් වහන්සේටද විශේෂ උත්කෘෂ්ඨත්වයක් ආරෝපනය කර නොගත්තේය.

බුදුන් වහන්සේගේ ධර්ම ප්‍රචාරකයන් වූවෝ රහතන් වහන්සේය. උන්වහන්සේලා

අභිනිෂ්ක්‍රමණ ශුණයෙන් හා

පරිශ්‍රමයෙන් සමන්තභද්‍රත්වයට පත්ව සිටි සේක.

උන්වහන්සේලා අමතා බුදුන්වහන්සේ මෙසේ නිවේදනය කළ සේක.

"මහණෙනි, බොහෝ ජනයාගේ හිතසුව පිණිස, මුළු ලෝකයාගේ දියුණුව හා අභිවාද්ධිය පිණිස, ගම් නියමිගම් සැරිසරා මුල, මැද, අග යහපත්වූ, අර්ථ සහිත වූ, පරිපූර්ණ වූ, මාගේ ශුද්ධ ධර්මය දේශනා කරවි"

මෙම අනුශාසනයෙන් පෙනීයන්නේ බුදුන් වහන්සේගේ අභිප්‍රාය වූයේ මිනිස් ප්‍රජාවට, කුසල හා අකුසල අතර, වෙනස හඳුන්වා දී සන්තුෂ්ඨිදායක, සාමකාමී ධර්මිෂ්ඨ ජීවිතයක් ගතකිරීමේ ක්‍රමවේදය හඳුන්වාදීමය. උන්වහන්සේ කිසිවිටක අන්‍ය ලබ්ධිකයෙකු බුදු සමයට හරවා ගැනීමට උපදෙස් දී නැත. උන්වහන්සේගේ ඉෂ්ඨාර්ථය වූයේ ධාර්මික වූත්, උත්කෘෂ්ඨ වූත්, භක්තිමත් වූත් ජීවිතයක් ගතකිරීමට මිනිසා නම්මවා ගැනීමය.

බුදුන් වහන්සේ අන් කිසිදු ආගමික දර්ශනයක් විවේචනයට හෝ අවමානයට භාජනය නොකළ සේක. උන්වහන්සේගේ ප්‍රයත්නය වූයේ ජනතාවට ධර්මාවබෝධය ලබාදී අන්තකිලමටානුයෝගය හා කාමසුඛල්ලිකානුයෝගය සංඛ්‍යාත අන්තද්වයට නතු වීමේ නිස්සාරත්වය අවබෝධ කොට දී ආගමෙහි ස්වරූපයෙන් නිස්සාර වූ, නිර්ථක වූ ආගමෙහි නාමයෙන් ප්‍රගුණ කළ මිථ්‍යා ලබ්ධිත්ගෙන් ජනතාව මුදා ගැනීමය.

සත්‍ය වූ ආගම ධර්මය

සත්‍ය වූ ආගම නම් කුමක්දැයි යන ප්‍රශ්නයට බුදුන් වහන්සේ සරල පිළිතුරක් දී වදාරා ඇත. එනම් කිසියම් ධර්මයක් තුළ චතුරාර්ය සත්‍යය හා ආර්ය අෂ්ඨාංගික මාර්ගය පවත්නේද අධ්‍යාත්මික වශයෙන් වර්ධනය වූ සැබෑ ශ්‍රාවකයන් ඇත්තේද. එම ධර්මය සත්‍ය වූ ආගම වන්නේය. බුදුදහම ලොව තුළ පවත්නා එකම සත්‍ය වූ ධර්මය යයි බුදුන්වහන්සේ වදාරා නැත.

සත්‍යය පවත්නේ කොතැන වුවද, ඊට ගෞරව දක්වා පිළිගත යුතුයයි උන්වහන්සේ මිනිස් ප්‍රජාවට අවවාද කළ සේක. එයින් අදහස් වන්නේ ආගම් තුළ පවත්නා තර්කානුකූල දහම් සංකල්ප නොසලකා හැරීම නොකළ යුතු බවය. උන්වහන්සේ අන්‍යාගම් කෙරෙහි පූර්ව විනිශ්චයන්ට එළඹ නොසිටි අතර, ආගමික සත්‍යය පවතින්නේ තමන් වහන්සේගේ ධර්මය තුළ පමණක් බව අවධාරණය නොකළ සේක. උන්වහන්සේගේ අසහාය ප්‍රයත්නය වූයේ තමන් වහන්සේගේ සකලවිධ දේශනාවට චතුරාර්ය සත්‍යය තුළ අන්තර්ගත බව අවධාරණය කිරීමටය.

සමාජ ප්‍රතිසංස්කාරකයෙකු වශයෙන් බුදුන්වහන්සේ මිනිසාට බලපාන උග්‍රතම දුක්ඛ මූලයන් වූ ලෝභ, ද්වේශ, මෝහ ත්‍රිකය මිනිස් චිත්තය තුළ ස්ථාපනය වී පවත්නා බව දුටුසේක. එබැවින් නියම ප්‍රතිසංස්කරණයක් සිදුකළ හැක්කේ මිනිස් මනස තුළින් පමණක් බව උන්වහන්සේ දැරූ මතය විය. බාහිර ලෝකයේ ස්ථාපනය කෙරෙන ප්‍රතිසංස්කරණ කෙටිකාලීන වන අතර,

සැබෑ ප්‍රතිසංස්කරණයක් සිදුකළ හැක්කේ මිනිසාගේ අභ්‍යන්තර විඥනයෙන් බව උන්වහන්සේගේ ස්ථාවරය විය. ලෝභය, ද්වේෂය හා මෝහය සංඛ්‍යාත දුෂ්ඨ ප්‍රවණතා පරාජය කොට ඒ වෙනුවට ත්‍යාග ශීලිත්වය, මෛත්‍රිය හා ප්‍රඥව ස්ථාවරය කළයුතු බව බුදුන්වහන්සේ අවධානය කොට ඇත.

බුදු සමය ලෝකයේ පහළ වූ ප්‍රථම ධර්ම ප්‍රචාරක ආගම බවට පත්විය. ක්‍රි. පූ. 305 සිට 268 දක්වා භාරත දේශයේ රාජ්‍ය කළ අශෝක අධිරාජ්‍යා දිගු විජය සංග්‍රාමය අතහැර ධර්ම විජය සංග්‍රාමයට ප්‍රවිශ්ඨ වීමෙන් අනතුරුව බුද්ධ ධර්මයන් බෞද්ධ සංස්කෘතියත් ව්‍යාප්ත කිරීමට අනුපමේය මෙහෙයක් ඉටුකළේය. එතුමා ස්වකීය පුත්‍රයා හා දියණිය ඇතුළු ධර්ම දූතයින් පර්ෂදයක් නිර්මාණය කොට එකල ශිෂ්ටව පැවති මුළු මහත් ආසියාකරයේ රාජ්‍ය සමූහයකට පිටත් කර යවා බුද්ධ ශාසනයේ ව්‍යාප්තියට ඉමහත් සේවයක් ඉටු කළේය. සමකාලීන අන්‍ය දෂ්ටිවාදයන් ගැරහීමෙන් වළකින මෙන් එතුමා

සත්‍යය පවත්නේ කොතැන වුවද, ඊට ගෞරව දක්වා පිළිගත යුතුයයි උන්වහන්සේ මිනිස් ත්‍රෂාවට අවවාද කළ සේක. එයින් අදහස් වන්නේ ආගම් තුළ පවත්නා තර්කානුකූල දහම් සංකල්ප නොසලකා හැරීම නොකළ යුතු බවය. උන්වහන්සේ අනන්‍යාගමී කෙරෙහි තුර්ව විනිශ්චයන්ට එළඹ නොසිටි අතර, ආගමික සත්‍යය පවතින්නේ තමන්වහන්සේගේ ධර්මය තුළ පමණක් බව අවධාරණය නොකළ සේක.

ස්වකීය ධර්මදූතයින් වහන්සේලාට විශේෂයෙන් උපදෙස් දුන්නේය. මෙම උපදෙශය සාරානාත් ශිලා ලිපියෙහි මේ අයුරින් ලේඛනගත කොට ඇත.

"පුද්ගලයෙකු තමාගේ ආගමට ගරු කරන අතර ඒ සඳහා අන්‍ය ආගම්වලට ගැරහීමෙන් වැලකිය යුතුය. එසේ කිරීමෙන් තමාගේ ආගම බබළවන අතර අන්‍ය ආගම්වලටද සේවයක් සලසන්නේය. මීට ප්‍රතිවිරුද්ධ වීමෙන් හෙතෙම තමාගේ ආගම වනසන අතර අන්‍ය ආගම්ද වනසන්නේය. අන්‍ය ආගම්වලට ගැරහීමෙන් ස්වකීය ආගම බබළ වන්නෙමැයි යමෙක් සිතන්නේ නම් හේ නියත වශයෙන් ස්වකීය ආගම නියත වශයෙන් වනසන්නේය. එබැවින් සියල්ලෝ සවන් දෙන්නවා. අන්‍ය ධර්මයන්ට සවන් දීමටද කැමැත්තෝ වෙන්නවා"

සමස්ත ආසියානු ජනතාවම මෙය සලකා අශෝක අධිරාජ්‍යයාට කෘතඥවත් විය යුතුය. අධිරාජ්‍යයෙකු වශයෙන් එතුමා අන්‍ය ආගම්වලට නිග්‍රහයක් නොකරමින් ස්වකීය ආගම පෝෂණයටත් එහි ව්‍යාප්තියටත් ස්වකීය යුතුකම මැනවින් ඉටුකළේය.

ආගමික සහජීවනය

ආගමික මූලධර්ම වූ කලී සකල මානව වර්ගයාටම සාධාරණ වූ ධර්ම විය යුත්තේය. මානව පර්ෂදයෙන් කොටසක් ආගම විසින් දේශිත, කරුණාව, ශාන්තිය හා ඉවසීම ආදී උත්කෘෂ්ට ගුණධර්ම නොපිළිපදින්නේ නම් ඒ හේතුකොටගෙන අන්‍ය පුද්ගලයින්ගේ ජීවිත ගැටලු සහගත විය හැකිය.

සමාජයේ සෑම සාධුවර්ගයාවකින්ම අයුතු ප්‍රතිලාභ ලබාගැනීමට කපටි ආත්මාර්ථකාමී පුද්ගලයින් සැරසී සිටිනවා මෙන්ම ආගමි සංරක්ෂකයින් සැමදෙනාමත් අවංකව ආගමික සංවර්ධනයට දායක වන්නේ ද නොවෙති. ඔවුහු ආගමික සංවර්ධනයේ මුඛාවෙන් ස්වකීය පුද්ගලික අභිමතාර්ථයන් මුදුන් පමුණුවාගන්නෝ වෙති. යථා ස්වරූපයෙන් ආගමික සංවර්ධනයෙහි යෙදෙන විට සටන් වැදීමට සාධාරණ හේතු නොමැති හෙයින් ඔවුන් සියලු ගැටලු සාමකාමීව විසඳ ගත යුතුය. යථාර්ථවත් ආගමක් කිසි දිනෙක කිසිදු හේතුවක් මත භීෂණයක් ජනිත කිරීමට දායක නොවෙයි. අප අපගේ ආගමි අදහනවිට ඒ හේතුකොටගෙන වර්ගවාදී ගැටුම් උද්ගත නොවිය යුතුය. බෞද්ධයින්ට අන්‍යාගමිකයින් සමග කිසිදු වාද හේදයකින් තොරව කටයුතු කිරීමට හැකියාව ඇත. ඉතිහාසයේ කිසි දිනෙක බෞද්ධයින්

අන්‍යාගමිකයින් සමග ගැටුම් ඇතිකරගෙන ලේ හැලීම්වලට දායක වී නොමැත.

වර්තමානයේ ඇතැම් ආගමික අන්තවාදීන් ආගමෙහි නාමයෙන් සිදුකරන මිලේච්ඡ ක්‍රියාවන් දකින බොහෝ පිරිස් ආගමි කෙරෙහි පවත්නා හක්තියෙන් පොදුවේ දුරස් වෙමින් ගුළුවාදී ගුප්ත ධර්මයන්ට නම්‍ය වන ප්‍රවණතාවයක් පෙනේ. එබැවින් ආගමික දර්ශනයන් පාදක කොටගෙන විවාදාහිමුඛ වීම නවතා යථාර්ථවත් ආගමික දර්ශනයක් ලොවට හඳුන්වා දීමට ආගමික ක්‍රියාකාරීන් උත්සුක විය යුතු කාලය එළඹ තිබේ.

ආගම වන්දනාවටත් යාඥාවටත් සීමා නොකළ යුතුය. ආගමෙහි සැබෑ අර්ථය අවිනිසකව ජීවත්වෙමින් ලෝක වාසීන්ට සේවය කරමින් ප්‍රාර්ථනීය මෝක්ෂය ලබා ගැනීමේ මාර්ගයක් බව පෙන්වා දිය යුතුය. ලෝකයෙහිත්, ජීවයෙහිත්, මිනිසාගේත් උපත, පැවැත්ම හා අවසාන විමුක්තිය පිළිබඳව අර්ථ නිරූපණ විවිධ වන නමුත් ඒවා ඉස්මතු කොට කෝළාහළ ඇති කිරීමෙන් වැළකිය යුතුය.

අන්‍ය ආගම්වලටත්, ආගම් ධර්ම වලටත් ආගමික ආචාර්යවරයින්ටත් සම්මාන දැක්වීමට බෞද්ධයින්ට බාධා නොමැත. ඒවාට නිසි ගෞරව දක්වමින් ඔවුන්ට සැබෑ බෞද්ධත්වයද

ආරක්ෂා කරගත හැක.

සෑම ආගමි කර්තෘ වරයෙකුගේම මූලික අභිප්‍රාය වී ඇත්තේ මානව ප්‍රජාව අතර සමගිය, සමවබෝධය හා යහ කාමය වර්ධනය කිරීම බව ඒ ඒ ධර්මවලින් පැහැදිලිය. උන්වහන්සේලාගේ පශ්චාත් කාලීන ශ්‍රාවකයින් වහන්සේලාත් මෙම ආකල්ප වර්ධනය කොට ව්‍යාප්ත කිරීමට වෙරදරා ඇත. එනමුත් අවාසනාවකට මෙන් අසීමිත හක්තියෙන් නොමග ගිය ඇතැම් අනුගාමිකයින් අත්මාර්ථකාමී අභිප්‍රායයන් මුදුන් පමුණුවා ගැනීමේ අභිලාෂයෙන් ස්වකීය ආගම මසවා තැබීමේ මුඛාවෙන් අන්‍ය ලබ්ධීන් ගැරහීමටත්, ආගමික අසහනය වර්ධනය කිරීමටත් යොමු වී ඇති බව පෙනේ.

අප සෑම දෙනාම අවංක සත්‍යවාදී සම ආගම්වාදීන් වශයෙන් අප අදහන ආගම්වල පවත්නා මත හේදාන්මක වූත්, අන්‍ය මතවාද ගර්හාශීලී වූත්, ප්‍රතිපත්ති හෝ මූලධර්ම පවත්නේ නම් ඒවා බැහැර කොට සෑම ආගමකටම එකසේ ගරු කෙරෙන පරිදි ප්‍රතිපත්ති සකස් කොට ආගමික සහජීවනයක් ගොඩ නැගීම සඳහා කැප වෙමු.

(ඉංග්‍රීසි ලිපියක සිංහල අනුවාදය)

ජීවිතය ජය ගන්නා මග

කු/හික/වාරි රතනසෛල
ඓතිහාසික මහ පිරිවනෙහි
නියෝජ්‍ය පරිවේණාධිපති
ගලගෙදර රතනවංස හිමි

සාමාන්‍ය ජීවිතයක ස්වභාවය නම්, කම්පා වීමයි. එයට හේතුව නොයෙක් කෙලෙස් ධර්ම සිත තුළ තිබීමයි. ප්‍රශ්නවලදී ගැටළුවලදී කම්පා නොවීමේ ගුණය ඉස්මතු කරගත හැකි නම් ඔහු කිසිම දේකට නොසැලේ. බුදු, පසේබුදු, මහරහතන් යන උතුමන්වහන්සේලා කම්පා නොවීමේ ගුණය ඉස්මතු කළහ. විශේෂයෙන් අටලෝ දහමින් කම්පා නොවීමේ ගුණය උන්වහන්සේලා ලොවට ප්‍රකට කළ බව එම වර්ත අධ්‍යයනය කිරීම තුළින් පැහැදිලි වේ.

ධම්ම පදයේ පණ්ඩිත වග්ගය

තුළින් පණ්ඩිතයින්ගේ නොසැලීමේ ගුණය ප්‍රකට වේ. මෝඩයාගේ ස්වභාවය පොඩි දේටත් කම්පාවීමයි. ජීවිතය අවුල් කර ගැනීමයි. එසේ වුවද පණ්ඩිතයා අවිධිමත්ව දුර්දග බලා ක්‍රියා කරනු ඇත.

"සේලෝ යථා ඒක සනො වානෙන න සමිරති ඒවං නින්දා පසංසාසු න සමිජ්ජන්ති පණ්ඩිතා" සහ ගල් පර්වතයක් සුළඟින් නොසැලෙන්නා සේ නින්දා ප්‍රශංසා දෙකෙහිදී පණ්ඩිතයෝ නොසැලෙති. ගොඩක් මිනිසුන්ට මුහුණ දීමට සිදු වී ඇත්තේ දුෂ්කර ජීවන ගමන් මගකටය. ජීවන ගමන් මග සැදී ඇත්තේ විල්ලුද පළස් මනින් හෝ රන්රිදී මිණිමුතු වලින් නොව කටු අකුල් ගල් බොරළු සහිත කටුක මාවතක් ඔස්සේය. එම හේතුව නිසා සමාජයෙන් ලැබෙන ජීවිතය විඳදරා ගැනීමට ද සිදුවේ. එහිදී

කම්පා වීම තුළින් සිදුවන්නේ ජීවිතය තව තවත් ආපස්සට යෑමය. එම හේතුවෙන් ජීවිතයට පුළුවන් තරම් කම්පා නොවීමේ ගුණය වර්ධනය කර ගැනීම වැදගත් වේ.

බුදුරාජාණන් වහන්සේගේ ගමන් මාවත ගත් කළ උන්වහන්සේගේ සිද්ධාර්ථ අවධියේ සැපවත් ජීවිතයක් ගෙව්වද ගිහිගෙයින් නික්මවූ පසු ගෙවූ ජීවිතය කෙනෙකුට හිතා ගන්නටත් බැරි තරම් දුෂ්කර වූවකි. බොහෝ දෙනා දුෂ්කර ජීවිතයක් ගත කරන්නේ, නැත්නම් වෙහෙසෙන්නේ තමන් හා තමා වටා ඉන්න පිරිස වෙනුවෙනි. එසේ වුවද බුද්ධ වර්තය තුළ එය පරාර්ථ සේවය පිණිසම සිදුකළ කැපකිරීමක් බව පැහැදිලි වේ. ගරීරයට අපමණ දුකදීමෙන් පැහැදිලි වන්නේ එම ලක්ෂණයයි. ආත්‍යන්ගේ හිතසුව පිණිස ම සැප සම්පත් අතහැරිය ශාස්තාවරයෙකු ලෙස බුදුරාජාණන් වහන්සේ නම් දරා සිටී.

උන්වහන්සේ සමහර තැන්වලදී සියලු නින්දා අපහාස ලැබුවේ ලෝක සත්ත්වයාට සේවය කරන්නට යන ගමනේදීය. එහිදී කම්පා නොවීමේ ගුණය නිසාම එම කාර්යය සාර්ථක කර ගැනීමට හැකි විය.

එසේම බුදුරජාණන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයින් තුළද එම ගුණය දැකිය හැකි ලක්ෂණයකි. ලොව ඕනෑම ශ්‍රේෂ්ඨ චරිතයක් තුළ වුවද, එය අඩු වැඩි වශයෙන් දැකිය හැකිය. සොක්‍රටීස්, ජ්‍යෝතිෂ්, ඇරිස්ටෝටල්, කාල්මාක්ස්, හෝවිම්න්, ඒබ්‍රහම් ලින්කන්, මහත්මා ගාන්ධි මේ ආදී හැම චරිතයක් තුළම යම්කිසි දුෂ්කර ගමන් මගක් දැකිය හැකි අතර, ඔවුන් ඒ ඔස්සේ ගමන් කොට සමාජයට අලුත් පණිවිඩයක් දුන් ශ්‍රේෂ්ඨ පිරිසක් වූහ. ඔවුන් තුළ පැවති එම ජයග්‍රහණ සියල්ලම උත්සාහය හා කම්පා නොවීමේ ගුණය මත ඉදගෙන ලබා ගත් ඒවා බව කීමට පුළුවන.

ඒ අතර සමහර දෙනෙක් එවැනි අයගේ චරිත හෙලා දකිමින් ආත්ම වර්ණනා කර ගැනීමට ද උත්සාහ දරති. එය අමනෝඥ ක්‍රියාවකි. අද සමාජය තුළ සමහර හිස් මිනිසුන් කරන ක්‍රියා තුළින් සිදුවන්නේ ඔවුන්ම විනාශ වීමය. එය අතීතය තුළද සිදුවිය. මුදල් මතින් සියල්ල තීරණය කර ගැනීමට සමහර දෙනා උත්සාහවත් වෙති. එය එතරම් නුවණට හුරු ක්‍රියාවක් නොවනු ඇත. එයින් තමන්ම විනාශ වන බව වැටහෙන්නේ කලක් ගතවීමෙන්ය. මෝඩයාගේ ස්වභාවය හරියට ව්‍යංජනයක් කාල්ගාන හැන්දක් මෙනි. ඔහු කවදාවත් ධර්මය නොදකී. එම නිසා සැමදා අන්ධකාරයේ සිටී. ඔහු නිකම්ම නොසිට පණ්ඩිතයාට අපහාස කිරීම ද සිදු කරති. එසේ වුවද පණ්ඩිතයාගේ වටිනාකම අඩුවන්නේ නැත. එයින් තමන්ගේම පිරිහීම සිදුවේ. සමහරු හොඳ මිනිසුන්ට නොයෙක් අයුරින් චෝදනා කරමින් අපකීර්තියට පත් කරන්න උත්සාහ කළද එය හරියට අසුවී තවරා ගත් උතුරාගේ කතාව මෙනි. එම කතා පුවතද මෙහිදී දැන්වීම වැදගත් යැයි සිතමි.

මුදල් මතින් සියල්ල තීරණය කර ගැනීමට සමහර දෙනා උත්සාහවත් වෙති. එය එතරම් නුවණට හුරු ක්‍රියාවක් නොවනු ඇත. එයින් තමන්ම විනාශ වන බව වැටහෙන්නේ කලක් ගතවීමෙන්ය. මෝඩයාගේ ස්වභාවය හරියට ව්‍යංජනයක් කාල්ගාන හැන්දක් මෙනි. ඔහු කවදාවත් ධර්මය නොදකී. එම නිසා සැමදා අන්ධකාරයේ සිටී. ඔහු නිකම්ම නොසිට පණ්ඩිතයාට අපහාස කිරීම ද සිදු කරති.

එක්තරා කැලයක මඩ වගුරක් සිය වාසභූමිය කරගෙන වාසය කළ එක්තරා උතුරෙක් කැලයෙහි එහෙ මෙහෙ ඇවිදින විට කාන්තිමත් පළිගුවක් දැක එය අසලට ගිය උතුට තමාගේ රුවද එහි දැක ගැනීමට ලැබුණි. ඉන්පසු උතුට මෙබඳු සිතක් පහළ විය. මේ පළිගුව මනා පැහැයෙන් යුක්තය. මනා සේ බබළයි. එහෙත් මාගේ කය මඩ තැවරු අශෝභන එකකි. හොඳයි, මම මේ පළිගුවෙහි ඔපය විනාශ කරන්නෙමියි සිතා මඩ වළට බැස සිරුරෙහි හොඳින් මඩ තවරා පළිගුවෙහි සිරුර උලන්නට විය. එහෙත් සිදුවූයේ අනෙකකි. කිසිවකු විසින් ඔපදමා නොතිබුණු පළිගුවෙහි කාන්තිය නිකුත් වී බබළන්නට විය. උතුරා බලාපොරොත්තු නොවූ ආකාරයට උගේ හම ගැළවී ගියේය. උතුරාට මහත් වේදනාවකට මුහුණ දීමට සිදු විය.

ගුණවතුන්ට අභූතයෙන් වෝදනා කරමින් නින්දා අපහාස කරන්නට යෑමෙන් විදීමට සිදුවන විනාශයද සුළුපටු නොවන බව සිහිපත් කළ යුතුය.

සාමාන්‍ය මිනිසුන්ගේ ස්වභාවය නිතරම අනුන්ට නින්දා අපහාස කිරීමය. කොහොම සිටියත්, කොහොම ජීවත් වුවත් වැරදි විධියටම දැකීම ඔවුන්ගේ ලක්ෂණයයි. කෙසේනම් සියලු දෙනාම සතුටු වන විදියට ජීවත් වන්නෙමුද ? එය කෙසේවත් කළ නොහැකිය. සෑම දෙනෙක්ම සතුටු කිරීම අපහසු කාර්යයකි. සමාජයේ ජීවත් වන කල්හි මේ අයුරින් දොස් පරොස් ලැබෙන බව බුදුහිමි දේශනා කළහ.

පොරාණ මෙතං අතුල - නේතං අජ්ජතනාමි ව

නින්දන්නි තුණ්හි මාසීනං - නින්දන්නි බහු භාණිනං

මිත භාණිනම්පි නින්දන්නි - ගත්වා ලෝකෙ අනිනදිතො

ඒකන්නං නිද්දිතො පොසො - ඒකන්නං වා පසංසිතො

අතුලය ගැරහුම් පැසසුම් දෙක පුරාතනයයි. මෙය අද පමණක් වූ දෙයක් නොවෙයි. මුළුමනින් නොබැණ හුන්නවුන්ටත් නින්දා කරනවා. මද වශයෙන් කතා කරන්නවුන්ටත් නින්දා කරනවා. බොහෝ කතා කරන්නවුන්ටත් නින්දා කරනවා. එබැවින් ලෝකය සර්වප්‍රකාරයෙන් අනිනදිත සත්ත්වයෙක් නම් නැත.

මේ ආදී වශයෙන් නින්දා අපහාස

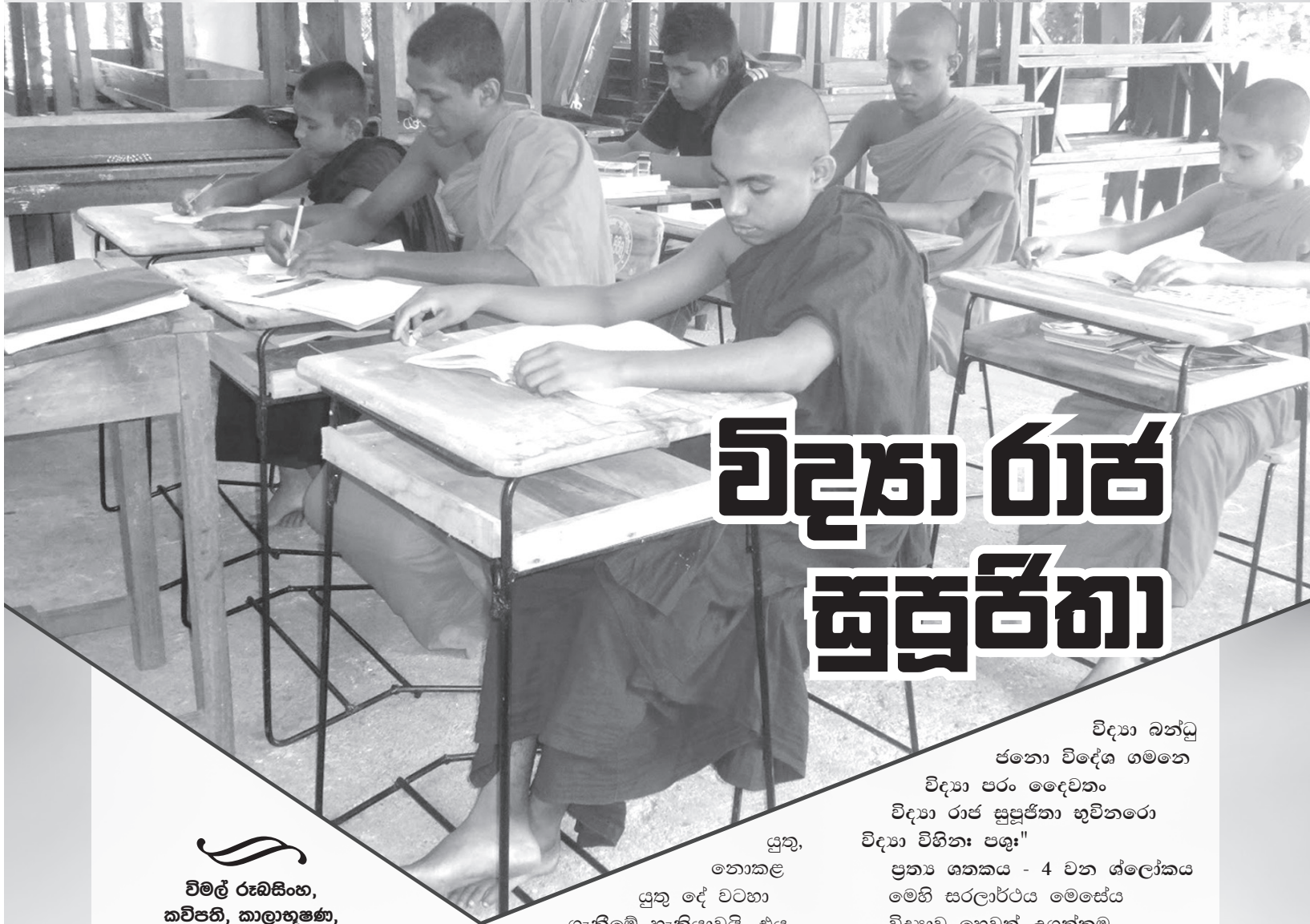
නැති කෙනෙක් නැති තරම්ය. එනිසා හොඳම දේ වන්නේ කම්පා නොවීම හා ඉක්මන් නොවීමයි. ඉවසීමේ ශක්තිය ප්‍රගුණ කිරීම ඒකායන අරමුණ කර ගත යුතුය. අද බොහෝ දුරට සිදුවන්නේ කෙනෙක් නින්දා අපහාස කළොත් ඔහු සමග තමා ගැටීමට යෑමයි. එහිදී සිදුවන්නේ දෙදෙනෙක් හෝ දෙපිරිසක් අතර විශාල ගැටීමක් සිදුවීම නොවේද ? පුංචි දේටත් සැලීම නිසා සමහර විට එය දුරදිග ගොස් ජීවිත පවා විනාශ වන තත්වයට පත් වේ. අල කොළයකට, නෙළුම් කොළයකට, ජලය අල්ලා නොගන්නා සේ එවැනි අවස්ථාවලදී එය නොඇසුනා සේ සිතා හෝ ඔහුට හොඳනම් අපට මොකද කියා හෝ සිතා එයින් මිදීම බුද්ධිමත්ම ක්‍රියාවයි.

යොසෝ යස්ස ඩසේ පාදං - තස්ස පාදං නසෝ ඩසේ

යම් මිනිසෙකුගේ කකුල බල්ලෙක් හපා කෑවේ නම් ඔහු බල්ලාගේ කකුල නොසපා ඉවසන්නා සේ අපහාස කරන්නවුන් පිළිකුල් කොට ඉවත් කළ යුතුය. මේ ආදී වශයෙන් ඉදිරිපත් කළ කරුණු විමසුමට ගෙන ජීවිතය තුළ සියලු බාධක, කම්කටොළු විඳදරාගෙන ඒවායින් කම්පාවට පත් නොවී ජීවිතය ජය ගැනීමට උත්සාහ කිරීම අප කාගේත් ඉලක්කය විය යුතුය. ඒ සඳහා ඉහත සඳහන් කළ චරිත කතාද ආදර්ශයට ගෙන තම බුද්ධියද සුදුසු ආකාරයෙන් මෙහෙයවා කටයුතු කිරීම ඉතා වැදගත් වේ. "ස්වානෝචිත ප්‍රඥාව" තිබීම ජීවිත සාර්ථක කර ගැනීමට ඉතා ප්‍රයෝජනවත්ය. තැනට සුදුසු නුවණ තිබෙන තුරු කිසිවකට ඔහුව පැරද්දවීමට පුළුවන් කමක් නැත.

ජීවිතය ලබා දී ඇත්තේ ජීවත්වීමට මිස එයින් පළා යෑමට නොවේ. උපතේ පටන් මිය යන තුරුම ජීවිතය කරා එන ප්‍රශ්න, ගැටලු බාර ගත යුතුව ඇත. කැමැත්තෙන් හෝ අකමැත්තෙන් අටලෝ දහමට අපට මුහුණ දීමට සිදු වීම නිසා ධර්මතාවයකි. ඒ අනුව සිත ශක්තිමත් වීම නිසා ජීවන ගැටලුවලට නොබියව මුහුණ දීමටද පුළුවන. ආත්ම ශක්තියෙන් යුක්තව නින්දා අපහාස විඳගනිමින් තමන්ගෙන් විය යුතු සේවය ද ඉටු කරමින් ලොකික ජීවිතය ගත කළ යුතු බව සිහියේ තබා ගත යුතුය.

විද්‍යා රාජ සුපුජනා

විමල් රූඛසිංහ,
කවිපති, කාලාභූෂණ,
සංස්කෘතික හා කලා කටයුතු
අමාත්‍යාංශයේ නිවසු ලේකම්.

උග්‍රතා රාජ පුජනය, එනම් උරුණ්ගෙන් පූජා ලැබීමට නිසිය. උග්‍රතා යනු භාෂා, ශාස්ත්‍ර, විද්‍යා, ශිල්ප, කලා, තාක්ෂණ ආදී විෂයයන් එකක් හෝ කිහිපයක් හෝ රැසක් හැදෑරූ ප්‍රගුණ කළ, පුහුණුව ලැබූ, පරිවයක් ඇති, දැනුමක් ඇති අයෙකි. එසේම ගුණ ගරුක සමාජශීලී, යහපත් පුරවැසියෙකි. ඔහු සැමටම ප්‍රිය ය, හිතවත් ය, ලැදි ය, එවන් ගති ලක්ෂණ නැතිනම් කෙනෙකු සතු උගත්කම බැබළීමක් නැත. උගත්කම ධන බලයෙන්, නිල බලයෙන්, ජාති, කුල, ආගම්, ගෝත්‍ර හෝ වෙනත් කවරාකාරවූ හෝ බලයකින් යට කළ නොහැකි ය. කෙනෙකු සතු ඉහළම වත්කම ඔහු සතු උගත්කම හා හැදියාවයි. දැන උගත්කම යනු කළ

යුතු, නොකළ යුතු දේ වටහා ගැනීමේ හැකියාවයි. එය

ඔහු සතු ධනයයි. සම්පතයි. ඔහු නිසා පවුලක් සමාජයක් රටක් බැබළේ. උගතුන්ගෙන් ලෝකයම බැබළේ. සුවිශේෂී විෂය උගත්කමක් නැති අයෙක් වුවද සමාජයේ අන් අයට වැඩදායී, ආදර්ශවත්, ගුණගරුක අයෙක් නම් ද, අන් අයට අයහපතක් ඔහුගෙන් නැතිනම්ද, ඔහුට එසේ ජීවත්වීමට යම් හැදියාවක් ඇත. එය යහපත් ලෙස ජීවත්වීමට ඔහු ලත් ශුභයයි. ඔහුද අන් අයගේ ගෞරවාදරයට ලක්වේ.

ඉහත මාතෘකාවේ සඳහන් වචනත්‍රය අඩංගු ශ්ලෝකය ප්‍රත්‍යශ්‍රතයේ සඳහන්වන්නකි. එය මෙහි පහත සඳහන් වේ. ප්‍රත්‍යශ්‍රතය යනු සංස්කෘත පොත්වලින් උපුටා ගන්නා ලද ශ්ලෝකයන්ගේ එකතුවකි.

"විද්‍යානාම නරසා රූපමධිකං
විද්‍යා ප්‍රගුජනං ධනං

විද්‍යා භොගකරී යසස් සුධකරී
විද්‍යා ගුරුණං ගුරු:

විද්‍යා බන්ධු
ජනෝ විදේශ ගමනේ
විද්‍යා පරං දෙවනං
විද්‍යා රාජ සුපුජනා භවිතරෝ
විද්‍යා විහින: පශු:"

ප්‍රත්‍යශ්‍රතය - 4 වන ශ්ලෝකය මෙහි සරලාර්ථය මෙසේය විද්‍යාව හෙවත් උගත්කම මනුෂ්‍යයාට රූපයකි. නො නැසී පවත්නා වස්තුවක, බොහෝ වස්තු උපදවන මිත්‍රයෙකි, කීර්ති හා සැප ඇති කරන සහායකයෙකි, ගුරුවරුන්ට ගුරු කෙනෙකි, නොරට යාමෙහි සහාය වූ නැයෙකි. උතුම් වූ දෙව් කෙනෙකි. රුණ්ගෙන් පූජා විඳීමට නිසිය. එබඳු වූ විද්‍යාව නොදන්නා සත්ත්ව තෙම නිරිසනෙක් හා සමාන වන්නේය ය.

පුද්ගල සමාජයක ඉහත පරිදි නැණ ගුණ නුවණින් යුත් මනුෂ්‍යයන් සිටීම, එම සමාජයේ මෙන් ම එම රටේ ද වාසනාවකි. භාග්‍යයකි. එබඳු දැන උගත් පුද්ගලයන් මුළු ලොවටම සම්පතකි. ඒ නිසා ලෝකයේ සැම රටක්ම සිය රටේ සංවර්ධනයේ දී පුද්ගල දැනුම අවබෝධය හා අධ්‍යාපනික ශිල්පීය විෂය ක්ෂේත්‍ර එල දැනුම් හා පුහුණුව සිය රටේ ජනතාවට ලබාදීමට දැඩි කැපකිරීමක්, ආයෝජනයක් කරනි.

සමාජයේ කවර වයසක වුව ද අයෙකුට ඒ ඒ වයසට අවශ්‍ය දැනුම ලබාදීමට ක්‍රියා කරති. ඒ නිසා ම භෞතික මෙන් ම අධ්‍යාත්මිකව ද දියුණුව කරා පුද්ගලයන් රටත් ලෝකයත් ගමන් කරති. එහෙත් ඕනෑම රටක සමාජයක ස්වල්පය වූ හෝ පිරිසක් තමා ලබා ගත් දැනුම, උගත්කම, අයහපතට ද යොදවති. සමහර ක්ෂේත්‍රයන් අතින් එය ව්‍යසනයකි. අපරාධයකි. උදා : මත්ද්‍රව්‍ය, බෝම්බ, අධි සංවේදී ජීවිත නාශක අවි ආයුධ නිෂ්පාදනය හා භාවිතය දැක්විය හැකි ය. මේවා සමාජයෙන් තුරන් කළ යුතු ය. පුද්ගලයාගෙන් ඉවත් කළ යුතු ය.

උගත්කම නැතහොත් විද්‍යාව තුළින් සමාජයක් සැපතකට පත්වන්නේ කෙසේද ?

"විද්‍යා උදානි විනයං විනයාද්‍යානි පාදදානිත්‍රතාම

පාත්‍රත්වාද්ධනමා මාප්නොති ධනාද්ධර්මං නත:සුඛම"

හිනොපදේශය - 6 වන ශ්ලෝකය ශාස්ත්‍රය හික්මීම දෙයි. හික්මීමෙන් සුදුසු බවට හෝ ගරු කටයුතු බවට පැමිණෙයි. සුදුසු බැවින් ධනයට පැමිණෙයි. ධනයෙන් ධර්මවර්ෂ්‍යාවට ද එයින් සැපයට ද පැමිණේ.

ශාස්ත්‍රීය දැනුම හෝ උගත්කම, හික්මීමක් නැතහොත් විනය ගරුක බවක් ඇති කරයි. හැදියාවක් ඇති කරයි. එම පුද්ගලයා අන් අයගේ ගෞරවාදරය ට පාත්‍රවෙයි. ධනවත් වේ. උගත්කම නිසා

උපයන ධනය ධර්මානුකූලව නිසිලෙස වැය කරයි. ඒ නිසා සැපතට පත්වේ. එබඳු සමාජයක් මත් උවදුර සුරා, සුදු, යුද, කෝලහාල, සමාජ අපරාධ ආදියෙන් යුතු නොවේ. අවම වේ. සෑම විට ම ඒ දේ නො කරන නො දකින, නො යෙදෙන අය සතුටු වේ. සතුට පරම ධනය ලෙස බුදුන් වහන්සේ ද වදාළහ. අපේ ජන කවි සාහිත්‍යයේ එන අගනා පද්‍ය සංග්‍රහයකි. වදන් කවි පොත, එහි ශිල්ප ශාස්ත්‍ර ඉගෙනීම ගැන පහත දැක්වෙන කවිය සඳහන් වේ.

නිබ්බ නැතක සොර සතුරන් ගත නොහෙනා

එසැඩ මනාවන් වතුරෙන් වළ නොහෙනා

කෝප වුනත් රජ මැදිදුන් ගත නොහෙනා

උගතමනා ශිල්පයමයි මතු රැකෙනා

කෙනෙකු සතු උගත්කම, දැනුම, හැකියාව, සොර සතුරන්ට ගත නොහැකි ය. එය සැඩ වතුරට ගසාගෙන නොයයි. රජුන් කෝප වුව ද අහිමි කළ නොහැක. ඒ නිසා ශිල්ප ශාස්ත්‍ර උගතහොත් මතු ජීවිතය සුරැකේ. ඉහත පදයේ සාමාන්‍ය අර්ථය එයයි. උගත්කම මිනිසා රජුන්ට ළං කරයි. එකතු කරයි. ඉන් පසු ඔහුට ඉසුරු හා සම්පත් කීර්තිය එකතු කෙරේ. එය ද නිසි ලෙස යෙදවීමට

දැන උගතා දක්ෂ හා සුක්ෂම විය යුතු ය.

සමාජයක බාල පරපුරට යහ මග කියා දී ශිල්ප ශාස්ත්‍ර ඉගැන්වීම දෙගුරුන්ගේ වගකීමයි. එය "ලෝකෝපකාරය" නම් වූ අගනා උපදේශ කාව්‍යයේ මෙසේ දැක්වේ.

"දෙගුරුන් විසින් තම දරුවන්ට දෙන මහගු දන නම් වියතුන් සහා මැද ඉන්ට ඉදිරිව ශිල්ප දෙනුමැයි"

ලෝකෝපකාරය රණස්ගල්ලේ හිමි ක්‍රි. ව. 1799 ලියා ඇත.

දරුවන් සමාජයක අනාගත වගකීම් භාරගන්නා පිරිසයි. අද ඔවුන්ට ඒ සඳහා නිවැරදි දැනුම, අවබෝධය, හැකියාව, ගුණ නුවණ ලබා දිය යුතු ය. ඒ වගකීම සිය දෙමාපිය, වැඩිහිටි සැමට හිමිවේ. දරුවන් නිසි මගින් නොමගට ඇද දමන්නන්ගෙන් ප්‍රවේසම් කරගත යුතු ය. එයට ද බලවත් වෙහෙසක් වැඩිහිටියන් ගත යුතුය.

මේ අනුව දැන උගත්කම හැදියාව, සංවරකම, දැනුම, ප්‍රඥාව ආදී වටිනා කරුණු කෙරෙහි නිරතුරුව අපි සිත් යොමු කරමු. උගත්කම ලබා ගැනීමට නියමිත වයසක් නැත. මවු කුසේ සිට ජීවිතාන්තය දක්වාම සැවොම යම් යම් දේ උගනිති. උගත යුතු ය. උගත්කමින් ප්‍රයෝජන ලැබෙන්නේ උගත් දේ යහපතට යෙදවීමෙනි. රාජ පූජ්‍යවන්තේන්, විය යුත්තෙන්, එවැනි දැන උගතුන් පමණි.

පන්සිල් හෙවත් නිත්‍ය ශීලය රැකීම සඳහා බෞද්ධ ලක්ෂණයයි

ආචාර්ය සිරිපාල මාදුවගේ

සියල්ලෝ ම දඬුවමට බිය වෙති. සියල්ලෝ ම ජීවිතය ප්‍රිය කරති. අනුන්ගේ ජීවිත තමාගේ ජීවිතය හා උපමා කොට අනුන්ගේ ජීවිත විනාශ කිරීම ද කරවීම ද නොකළ යුතු ය. වේඵ්චාරයෙක සුත්‍රයෙහි හැම ආර්ය ශ්‍රාවකයෙකු ම මම ජීවත්වීමට කැමැත්තෙමි. නොමැරී සිටීමට කැමැත්තෙමි. සැපතට කැමැත්තෙමි. මම දුක පිළිකුල් කරමි. එබඳු මා කිසිවකු විසින් මරනු ලබන්නේ ද ඒ මට ප්‍රිය මනාප නොවේ. ජීවත් වීමට කැමැති නොමැරී සිටීමට කැමති, සැපතට කැමති, දුකට අකැමැති වෙන්නේ අයෙකු මවිසින්

මරනු ලබන්නේ නම් ඒ ඔහුගේ අමනාපයටත්, දුකටත් හේතු වේ. මා සම්බන්ධ ව මා අකැමැති දෙයක් මා අනිකකු හට කරන්නේ කෙසේද යනාදී ලෙසින් සිතමින් පරපණ නැසීමෙන් හා නැස්සවීමෙන් වැළකේ. පරපණ නොනැසීමෙහි යහපත්කම ද අනුනට වර්ණනා කොට පෙන්වයි. මෙපරිද්දෙන් සොරකම්, පරදාර සේවනය, බොරැකීම, ආදී කරුණුවලින් ද තමනුත් වැළකී, අනුනුත් වළක්වමින් ඒ වැළකීමේ අගය අන් අයට පහදා දෙමින් ජීවත් වෙයි. මේ සියල්ලෙන් පෙනෙන්නේ කවුරුත් ජීවිතය ප්‍රිය කරන බව ය. වටිනාම වස්තුව ජීවිතය බවයි. අම්බලවිධිකාරානුලෝවාද සුත්‍රයෙහි ද රාහුල සාමනේරයන් වහන්සේ ට බුදුරදුන් වදාළේ කරන කටයුත්ත එහි ඵලය සමග බැලිය යුතු බවයි.

ලැබෙන ඵලය තමනට හෝ අනුනට හානිදායක නම් නොකටයුතු බවත්, හිතකර නම් කටයුතු බවත් ය. නොයෙක් සුත්‍රවල මෙබඳු තොරතුරු පෙනෙන අතර මේ සියල්ලෙන් වැටහෙන්නේ සැවොම තමනට ප්‍රිය බව ය. එසේ නම් මේ ජීවිතය ගෙන යාම පිණිස යම් ප්‍රතිපත්ති මාලාවක් අවශ්‍ය ය. කළ යුතු නොකළ යුතු කරුණු දත යුතු ය. බුදු සමය පෙන්වන පංච ශීල ප්‍රතිපත්තිය මේ සම්බන්ධයෙන් වැදගත් වෙයි. "තෙපි තොපට කටයුතු ය. තථාගතයෝ මග කියා දෙන්නාහු යි" යි වදාළ පරිදි උන්වහන්සේ පෙන්වූ ප්‍රතිපත්ති මග යමින් ජීවිතය සාර්ථකත්වයට පත් කර ගැනීමයි අවශ්‍ය ය. උන්වහන්සේ පෙන්වා දුන් පංචශීල ප්‍රතිපදාව පුද්ගල සංවර්ධනයේ ද සමාජ සංවර්ධනයේ ද පදනම වේ.

සම්බුද්ධ ශාසනයෙහි හික්මු, හික්මුණ, උපාසක, උපාසිකා යනුවෙන් සිව්වණක් පිරිසකි. බුදුපියාණන් වහන්සේ කිඹුල්වත් නුවර නිග්‍රෝධාරාමයේ වැඩ වාසය කරන කල උන්වහන්සේ වෙත පැමිණි මහානාම ශාකාස පුත්‍රයාහට යමෙක් තෙරුවන් සරණ ගියේ ද හේ උපාසක නම් වේ යයි. උපාසක යනු කවරෙක්ද යන ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු සේ වදාළහ. අනතුරුව උපාසක තැන කොපමණකින් සීල සම්පන්න වේදැයි ඇසූ කළ වේරමණියෝ යි වැළකී සිටීම ගැන වදාළහ. "කිමස්ස සීලං - පඤ්ච වේරමණියෝ - යතෝ ඛෝ මහානාම උපාසකෝ පාණාතිපාතා පටිච්චතෝ හෝති. අදින්නාදානා පටිච්චතෝහෝති කාමෙසු මිච්ඡාවාරා මුසාවාදා සුරාමේරය මජ්ජිමනිකායා පටිච්චතෝහෝති. එත්තාවතාව ඛෝ මහානාම උපාසකෝ සීල සම්පන්නෝ හොති" යනාදී ලෙසින් මහානාමය උපාසක තෙමේ සතුන් මැරීමෙන් වැළකී සිටින්නේ වේ ද, නොදුන් දෙය ගැනීමෙන් වැළකුනේ වේ ද, කාමයෙහි වරදවා හැසිරීමෙන් වැළකුනේ වේ ද, බොරු කීමෙන් වැළකුනේ වේ ද, මදයට හා ප්‍රමාදයට හේතුවන රහමේරින් වැළකුනේ වේ ද, මෙපණකින් උපාසක තෙමේ සීලයෙන් යුක්ත වූවෙකැ යි වදාළහ.

මින් පෙනී යන්නේ උපාසක සිල්වත් විය යුතු බව ය. ඒ සඳහා මුල්වන්නේ පන්සිල් බව ය.

පාණාතිපාතා වේරමණී සික්ඛා යනුවෙන් ජීවිතවලට හානි පැමිණවීමෙන් හා විනාශ කිරීමෙන් වැළකීමේ ශික්ෂාව පළමු පොරොන්දුව ය. තමා සතුන් නොමැරීම, අනුන් ලවා නොමැරවීම, මරන්නන් අනුමත නොකිරීම, යන ලෙසින් ප්‍රාණඝාතයෙන් වැළකී සිටීමේ ශික්ෂා පදය රැකිය යුතු ය. ජීවත් වන්නකුගේ ජීවිතය රැක ගැනීමට ඇති අයිතියට කිසිවෙකුත් තර්ජන නොවිය යුතු ය. එකෙක් නසා තමා නැගී සිටීමේ අභිප්‍රාය මිනිසෙකු තුළ විය යුතු නොවේ. "පාණාතිපාතං පනාය, පාණාතිපාතං පටිච්චතො හොති. නිහිත දණ්ඩො,

නහිත සත්ථො. ලජ්ජී දයා පන්නො. සබ්බ පාණ භූත භිතානුකම්පි විහරති" යනුවෙන් පරපණ නැසීමෙන් මුළුමනින්ම වළකින බවත් එබඳු අදහසක් සිතට ආවත් ඒ ගැන ලජ්ජාවෙන් හැකිලෙන බවත්, සියලු ප්‍රාණින් කෙරෙහි භිතානුකම්පිව කටයුතු කරන බවත් ය. සැබෑ උපාසක තෙමේ තමා සතුන් මැරීමෙන් වැළකී, අන්‍යයින්ද සතුන් මැරීමෙන් වැළකීමෙහි සමාදන් කරවමින්, සතුන් මැරීමෙන් වෙන්වීමේ ගුණ කියමින් තමා ඉතා පිරිසිදු පුද්ගලයෙක් වෙයි. එපරිදි අන් ශික්ෂා පද පිළිබඳ පිරිසිදු වෙයි.

පන්සිල් රැකිය යුතු යයි කිසිදු තැනක ආඥාවක් නියෝගයක් නැත. එය තමා විසින් ම තම හෘද

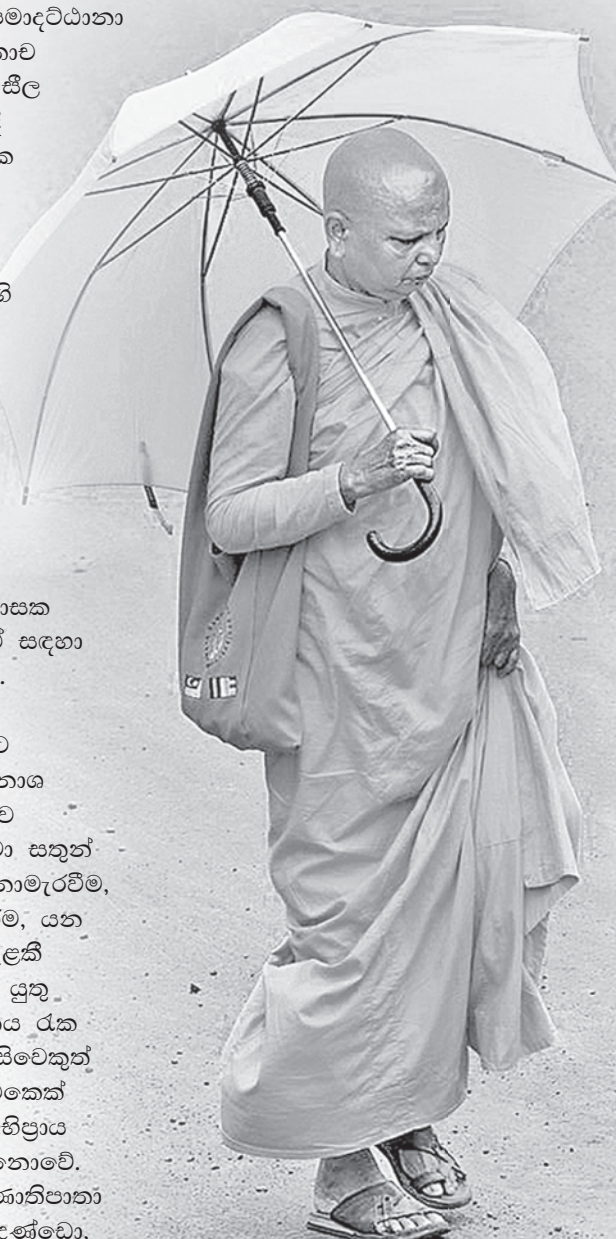
සාක්ෂිය සමග ඇති කරගන්නා ගිවිසුමකි. පොරොන්දුවකි. එය බිඳගත් කල දෙස් නැගෙනුයේ තමාට මය. බෞද්ධයාගේ සැබෑ චරිත සංවර්ධනයේ සැබෑ හැඩ ගැස්මේ මූලික පදනම, ශක්තිමත් අධිකාරම පංච ශීලය රැකීමයි.

පංච ශීලයේ එක් එක් ශික්ෂා පදය වෙත වෙනම ගෙන බැලීමේ දී මෙහි ඇති මානව හිතවාදීත්වය මනාව පෙනේ. තමා මෙන්ම අනිකා ද ජීවත් විය යුතු බව වටහා ගනියි නම් සෑම කෙනෙකුට ම තම වස්තූන් රැක ගැනීමේ අයිතිය ඇති බව වැටහේ නම් ආදී වශයෙන් බලන කළ සමාජයට කිසිදු බියක් පන්සිල් රකින්නාගෙන් සිදු නොවේ. පවුල් සංස්ථාව යහපත් ලෙස පැවැත්වෙනු ඇත. පවුල් අවුල් වී මිනී මැරීම් ආදිය පවා, බලගතු සමාජ රෝග වැළඳී මිය යෑම් තෙවන ශික්ෂා පදය හරියාකාරව රකින කල සිදු නොවේ. බොරු කීමෙන් වැළකීම යහපත් සමාජයට ඉවහල් වෙයි. පුද්ගලයෙකු සම්බන්ධ විශ්වාසය බිඳ වැටීම බොරුව කුළින් වන්නේ ය. මානව හිතවාදී සමාජයක් බිහි කිරීමෙහිලා බොරු නොකීම වැදගත් ය. විශ්වාසනීයත්වය අගය කළ යුත්තකි. මතින් වැළකීම මත මහත් වූ සමාජ ව්‍යසන මෙන්ම නොයෙකුත් බිහිසුණු ප්‍රතිඵල උදා කිරීම වළකන්නේ ය.

පන්සිල් රකින්නා හොඳ බෞද්ධයෙකි. හේ තමා පස් පවෙන් වැළකී අන් අයද පස් පවෙන් වැළැක්වීමෙහි යොමු කිරීමෙන්, පස් පවෙන් වෙන්වීමේ ගුණ කීමෙන් යනාදියෙන් යහපත් සමාජයක් බිහිවනු ඇත.

පංචශීලය හොඳින් ආරක්ෂා කරන්නා හට මූලික වශයෙන් ආනිශංස 97 ක් ලැබෙන බව සඳහන් වෙයි.

- පරපණ නැසීමෙන් වැළකීමෙන්
1. මහා බලවතුක
 2. සුරුඵ පුද්ගලයෙකු
 3. නිශ්ශෝක පුද්ගලයෙකු,
 4. දීර්ඝායුෂ ඇත්තකු,
 5. නිරෝගී පුද්ගලයෙකු,
 6. මහා සටහන් ඇත්තකු,
 7. තැනි නොගන්නකු,
 8. සුරවීර ගති ඇත්තකු,
 9. දුරුකළ දෙස් ඇත්තකු,
 10. ශක්ති සම්පන්නයෙකු,
 11. විනාශ නොකළ හැකි උතුමෙකු,
 12. බොහෝ පරිවාර සම්පත් ඇත්තකු,
 13. මනාව පිහිටි අගපසග ඇත්තකු,
 14. වර්ණවත් සිරුරක් ඇත්තකු,

**පවක් සම්පූර්ණ වීමට
අදාළ කරුණු මෙන් ම මහා
සාවද, අල්ප සාවද ආදී
ලෙස පව පිළිබඳ හේද
ගැන වැටහීමක් ලබා තිබීම
වැදගත්ය. සීලය ම උතුම්
ය රැකිය යුතු අප්‍රමාණ සිල්ල
ඇති අතර ගිහියෙකු ලෙස
සුරැකිය යුතු අවම සීලය
පංච ශීලයයි. එය ඔබේ
නිත්‍ය ශීලයයි.**

15. මාදු මොළොක් සිරුරක් ඇත්තකු, 16. නොපැකිල කිව හැකි වචන ඇත්තෙක්, 17. ලෝක සත්වයාට ප්‍රිය මනාප පුද්ගලයෙකු, 18. නිර්මල පිරිසිදු පැවතුම් ඇති පුද්ගලයෙකු, 19. ආරෝහ පරිනාහ සම්පත්තියෙන් යුක්ත අයෙකු, 20. මනාව පොළොවෙහි පිහිටන පියවර ඇත්තෙකු, 21. අන් උපක්‍රම වලින් අකල් මරණයට පත් නොවන්නකු, 22. ප්‍රිය මනාප පුද්ගලයින්ගෙන් වෙන් වන්නට සිදු නොවන්නකු, 23. කේලාම් කියා බිඳවිය නොහැකි පරිවාර සම්පත්තියක් ලබන්නකු වීම ආදී කාරණා සත්ව ඝාතනයෙන් වැළකීමෙන් ලැබෙයි.

සොරකම් කිරීමෙන් වැළකීමෙන්,
1. මහා ධන ඇත්තකු, 2. ලොව ශ්‍රේෂ්ඨ පුද්ගලයෙකු, 3. බොහෝ ධන ධාන්‍ය ලබන්නකු, 4. අන් අයට වඩා ධන වාසනා ඇත්තෙකු, 5. අනන්ත බෝග සම්පත් ඇත්තෙකු, 6. සුඛ විභරණ ඇත්තෙකු වීම, 7. නැතැයි යන වචන අසන්නකු වත් නොවන්නෙකු, 8. ඇති හෝග රැක

ගැනීමේ වාසනාව ඇත්තෙකු, 9. කැමති වස්තුවක් වේද එය වහා ගන්නෙකු, 10. නූපත් වස්තුව උපදවීමට පුණ්‍ය ශක්තිය ඇත්තකු වීම, 11. රජ, සොර, ගිනි, ජල, සාධාරණ නොවූ විනාශකළ නොහැකි වස්තු ඇත්තකු වීම යනුවෙන් සොරකම් කිරීමෙන් වැළකීමේ

ආනිසංස රාශියක් දැක්වෙයි.
බ්‍රහ්මචර්යාව රැකීමෙන්, 1. සැපසේ පිබිඳෙන්නෙකු, 2. සැපසේ නින්ද යන්නකු, 3. සතුරන් නැත්තෙකු, 4. අපාය භය නැත්තෙකු, 5. දුර්මුඛ නුවුවකු, 6. ක්‍රෝධ නොකරන්නකු, 7. පිරිපුන් ලක්ෂණ ඇත්තෙකු, 8. සැප විභරණ ඇත්තකු, 9. සැක බිය නැත්තෙකු, 10. ආයාසයෙන් තොරව ධනය ලබන්නකු, 11. ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන් නොවන්නකු, 12. ඒ ඒ දෙය පරීක්ෂා කරන්නකු, 13. සියලු දෙනාට ප්‍රිය කරන්නෙකු, 14. ඔවුනොවුන්ට ප්‍රිය මනාප අමු සැමියන් ලබන්නකු, 15. කුමක් නිසාවත් කිසි තැනක බිය නොවන්නකු, 16. බිම බලාගෙන නොසිටින්නකු, 17. පිරිපුන් ඉඳුරන් ඇත්තකු, 18. ආහාර පාන, ඇඳුම් පැළඳුම්, ඉඳුම් හිටුම්, කිසිම අඩුපාඩුවක් නොවන්නකු, 19. කාන්තාවක් වී හෝ පණ්ඩුක, නපුංසක, උභතෝ බ්‍යඤ්ජනක ආදී අභව්‍ය තත්වයන්ට කිසි කලෙකත් පත් නොවන්නකු වීම යන දහනවයක් ආනිසංස දැක්වෙයි.

බොරු කීමෙන් වෙන් වීමෙන්
 1. උඩගු නොවන්නකු, 2. වපල නැත්තෙකු, 3. සුඛ ස්පර්ශ ඇත්තෙකු, 4. මිහිරි කටහඬක් ඇත්තෙකු, 5. ප්‍රසන්න ඉඳුරන් ඇත්තකු, 6. සුවච කිකරු පිරිවර ලබන්නකු, 7. අශෝභන උස ශරීර නොලබන්නෙකු, 8. අශෝභන මිටි ශරීර නොලබන්නෙකු, 9. විශ්වාස කළ යුතු වචන ඇත්තකු, 10. අශෝභන කෙටිටු ශරීර නොලබන්නකු 11. අශෝභන මහත් ශරීර නොලබන්නකු, 12. දුගඳ නැති මහනෙල් මල් සුවඳ ඇති මුඛයක් ලබන්නකු, 13. සමානව පිහිටි සුදුවන් දන් දෙපලක් ඇත්තකු, 14. නෙළුම් මහනෙල් පෙත්තක් මෙන් මාදු වූ රත් පැහැ දිවක් ලබන්නෙකු වීම යන ආනිසංස දහහතර ලැබේ.

මත් පානයෙන් වැළකීමෙන්
 1. අලස නොවන්නෙකු, 2. සීලවන්තයෙකු, 3. කළගුණ දන්නකු, 4. කළගුණ සලකන්නෙකු, 5. එකට එක නොකරන්නෙකු, 6. කෙළ තොළ නොවන්නෙකු, 7. නොහික්මුණු ක්‍රියා නොකරන්නෙකු, 8. මන්ද බුද්ධික නොවන්නකු, 9. මනා

සංවරශීලී වන්නකු, 10. අප්‍රමාදියෙකු 11. ඊර්ෂ්‍යා නොකරන්නෙකු, 12. වාචසික සංවරයෙකු 13. තැනි ගැනීම නැත්තෙකු 14. සෘජු අදහස් ඇත්තෙකු 15. මහා ප්‍රඥවන්තයෙකු 16. බහුශ්‍රැත පුද්ගලයෙකු 17. ලජ්ජා හය ඇත්තකු 18. පවි කිරීමට බිය ඇත්තකු 19. මසුරු මල ධර්ම නැත්තකු 20. සෘජු ගති පැවතුම් ඇත්තකු, 21. ක්‍රෝධ නොකරන්නකු 22. මනා චිත්ත ශක්තියක් ඇත්තකු 23. හැමකල එළඹ සිටි සිහි ඇත්තකු 24. මෝහයෙන් මුළාවී කටයුතු නොකරන්නෙකු 25. තරුණ මදයෙන් ආදියෙන් මත් නොවුවකු 26. අර්ථානර්ථයන් වටහා ගැනීමේ නුවණ ලබන්නකු 27. තුන් කල්හි සියලු කටයුතු වහා වැටහෙන්නෙකු 28. කේලාමි, පරුෂ, හිස් වචන කතා නොකරන්නෙකු 29. දිවා රාත්‍රී අලස බවින් තොරව කටයුතු කරන්නෙකු වීම යන ආනිසංස විසිනවයක් පංචශීල ප්‍රතිපදාවේ අවසන් ශික්ෂාපදය සුරැකීමෙන් ලබන්නේය.

පංච ශීලයෙන් එක් සිඛ පදයක් පමණක් නිසි ලෙස රැකීමෙන් මොලොව දීම මහා භාග්‍යයක් ලත්

එක් පුවතක් පංචශීල ප්‍රතිපත්තියේ අගය කියනු පිණිස බහාලමි.

සුරට්ඨ ජනපදයේ මහානිධි ජනපදයේ මහානිධි පර්වතය අසල යෝගාවචර හික්ෂු නමක් පිණ්ඩපාතය ගෙනවිත් ස්ථානයක තැබීය. සොරෙක් මේ පිණ්ඩපාතය දැක මේ හාමුදුරුවන් මට නොදී දන් වැළඳුවහොත් මම රැ ඇවිත් සිවුරු පාත්‍ර සොරකම් කරමිසි සීතිය. හාමුදුරුවෝ සොරාගේ පැමිණීම දැක ආහාර අනුභව කරන ලෙස කියා ආහාර දුන්නේ ය. ආහර ගත් සොරා, දරුණු සොරෙක්වූ මම ඔබවහන්සේට අපරාධයක් කරන්නට සිතුවෙමි සමාව දෙන්නැයි කිය. "සමාව දෙමි. මා කියන්නක් කරයි නම් පන්සිල් සුරකින්නැ" යි වදාළහ. "හාමුදුරුවනේ පන්සිල් යනු කවරේද?" හාමුදුරුවෝ ඒවා විස්තර කළහ. තමනට ඒ රැකීමට අපහසු බව කී විට ශික්ෂාපද හතරක් හෝ තුනක් හෝ දෙකක් හෝ රකින සේ පැවසී ය. අනතුරුව සොරා එක් ශික්ෂා පදයක් රැකීමට පොරොන්දු විය. ඒ පරදාර සේවනයෙන් වැළකීමේ ශික්ෂා පදයයි.

රාත්‍රියේ සොරා ගොණුන් තිදෙනෙකු සොරකම් කිරීමට ධනවත් ගෙයකට ඇතුළු වූ අතර ගෘහණිය සොරා දැක සිත් ඇතිව ආ කාරණය තමා කාම සැපයෙන් සතුටු කරන්නේ නම් ඔබගේ අවශ්‍ය කාරණය ඉටු වනු ඇතැයි පැවසීය. සොරා එබන්දක් අසන්නටවත් අකැමැති ව මම ශීලයක් රකිමි" යි කීය. ගෙහිමියාට මේ කථාව ඇසී සොරාට ඔබ අද පටන් මගේ මිත්‍රයෙක් බවත්, ඔබ කැමති දෙයක් ගෙන යන ලෙසත් පවසමින් සොර ස්ත්‍රිය ගෙයින් පන්නා දැමී ය. සොරා ශීලයෙහි අනුසස් ගැන කල්පනා කරන්නට විය. එක් සිල් පදයක් රැකීමේ ඵල ලෙසින් ගොනුන් ද යහපත් මිත්‍රයෙකු ද ලද බවත් සිතමින් සතුටු ව හික්මුව වෙත ගොස් සියලු පවත් පවසා පන්සිල් දුන මැනවැ යි ඉල්ලා සිටියේ ය.

මේ කථා පුවතෙන් පෙන්වා දුන්නේ එක් සිල් පදයක් නිසි ලෙස රැකීමෙන් මහත් ඵල අනුසස් ලද බවත් පන්සිල් පද පහම රැකීම කෙතරම් ඵල දෙනු ඇද්ද යන්න ගැන සිහිමටත් ය.

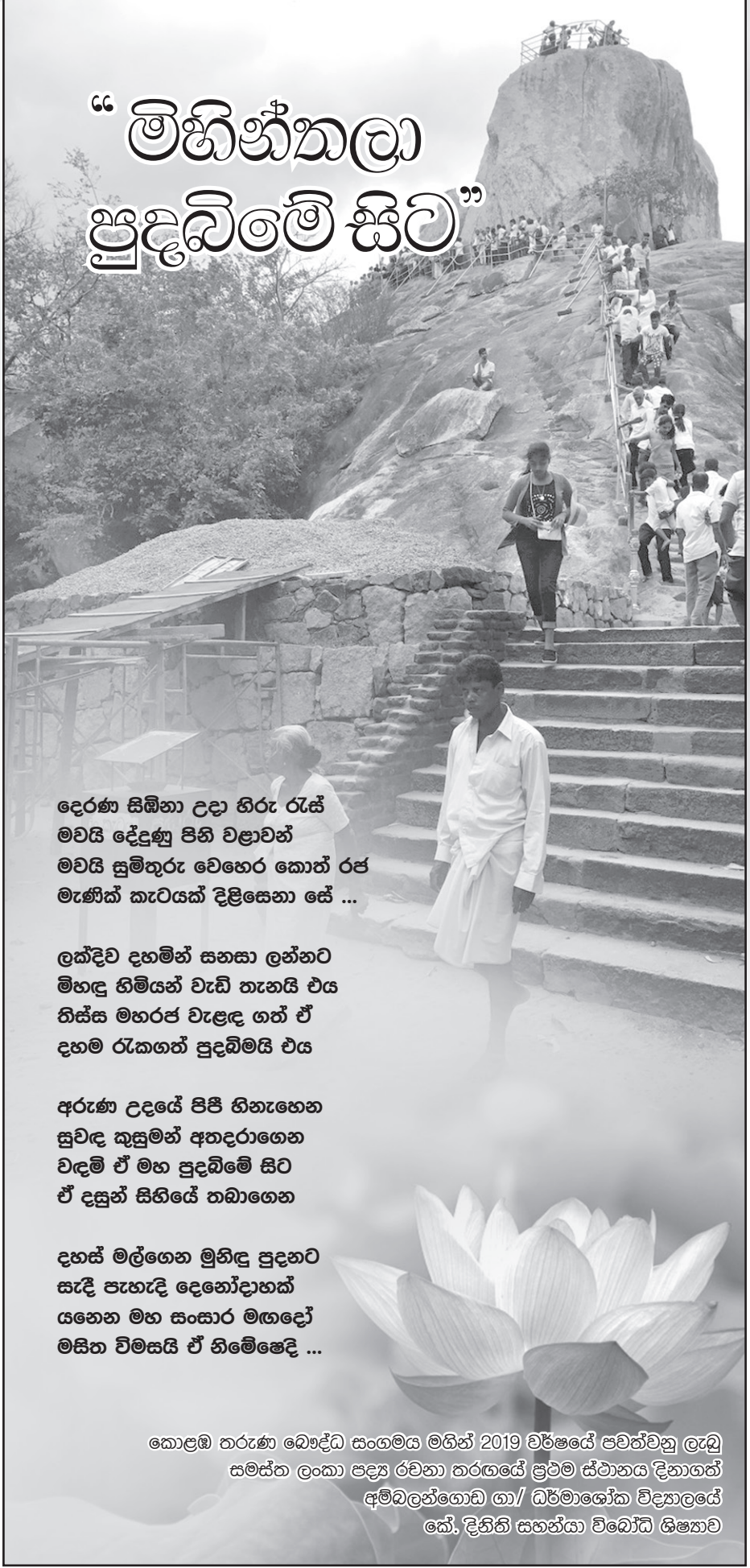
පවක් සම්පූර්ණ වීමට අදාළ කරුණු මෙන් ම මහා සාවද්‍ය, අල්ප සාවද්‍ය ආදී ලෙස පව පිළිබඳ හේද ගැන වැටහීමක් ලබා තිබීම වැදගත්ය. සීලය ම උතුම් ය රැකිය යුතු අප්‍රමාණ සිල් ඇති අතර ගිහියෙකු ලෙස සුරැකිය යුතු අවම සීලය පංච ශීලයයි. එය ඔබේ නිත්‍ය ශීලයයි.

"ලෝකයේ වැරදි ලෙස පිළිගත් පාප කර්මයන්ගෙන් වෙන්වීම නිත්‍ය ශීලයයි. එම නිත්‍ය ශීලය පංච ශීලයයි. එය රකින්නා යහපත් ය. චිත්‍ය ගරුක ය. සමාජයට ඔහුගෙන් බියක් නැත. පස් පව් කිරීම රජයෙන්ද දඬුවම් ලැබිය යුතු වැරදි කරුණු ය. මෙයින් පෙනී යන්නේ පන්සිල් රැකීම බුද්ධ නීතියටත්, රටේ පාලන නීතියටත් එකඟවන බවයි. පන්සිල් රකින්නාගෙන් ගොඩ නැගෙන්නේ සදාචාර සම්පන්න ජන සමාජයයි. පංච ශීල යනු යහපත් ගුණ ධර්ම ආරක්ෂා කිරීම යි. එම ගුණධර්ම ආරක්ෂා කරන පුද්ගලයා ආර්ය ශ්‍රාවකයෙකු බවට පත්වෙයි.

පංච ශීලය හෙවත් නිත්‍ය ශීලය අනුව ජීවිතය සකස්කර ගැනීම බුද්ධිමත් මනුෂ්‍යයාගේ වගකීම වන්නේය.

“ මිහිනිතලා පුදබිමේ සිට ”

දෙරණ සිඹිනා උඩා හිරු රැස් මවයි දේදුණු පිහි වළාවන් මවයි සුම්තුරු වෙහෙර කොත් රජ මැණික් කැටයක් දිළිසෙනා සේ ...

ලක්දිව දහමින් සනසා ලන්නට මිහඳු හිමියන් වැඩි තැනයි එය හිස්ස මහරජ වැළඳ ගත් ඒ දහම රැකගත් පුදබිමයි එය

අරුණ උදයේ පිපී හිතැහෙන සුවඳ කුසුමන් අතදරාගෙන වඳම ඒ මහ පුදබිමේ සිට ඒ දසුන් සිහියේ තබාගෙන

දහස් මල්ගෙන මුහුදු පුදනට සැදී පැහැදී දෙනෝදාහක් යනෙන මහ සංසාර මඟදෝ මසිත විමසයි ඒ හිමිසෙදී ...

කොළඹ තරණ බෞද්ධ සංගමය මගින් 2019 වර්ෂයේ පවත්වනු ලැබූ සමස්ත ලංකා පළාත් රචනා තරඟයේ ප්‍රථම ස්ථානය දිනාගත් අම්බලන්ගොඩ ගා/ ධර්මාශෝක විද්‍යාලයේ කේ. දිනිති සහන්යා විබෝධී ශිෂ්‍යාව

කොළඹ තරුණ බෞද්ධ සංගමයේ ප්‍රවෘත්ති

ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා ඉංග්‍රීසි කථික තරගය- 2019 සහ ධම්ම/අභිධම්ම ඉංග්‍රීසි විභාගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවය

වාර්ෂිකව පවත්වා ගෙන එනු ලබන "ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා" ඉංග්‍රීසි කථික තරගයේ 2019 වර්ෂයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවය සැප්තැම්බර් මස 21 වෙනි දින බොරැල්ලේ පිහිටි තරුණ බෞද්ධ සංගම් ප්‍රධාන ශාලාවේදී පැවැත්වුණි. දිවයිනේ ඉංග්‍රීසි මාධ්‍ය පාසැල් සහ දහම් පාසල්වල ඉගෙනුම ලබන වයස අවුරුදු 9-21 අතර වයස් කාණ්ඩවල දරුවන්ට ප්‍රාදේශීය වශයෙන් තරග කිරීමේ අවස්ථාව සලසා ඇත. මේ සඳහා වාර්ෂිකව 1500 පමණ පිරිසක් ඉල්ලුම් කරන අතර ප්‍රවීණ විනිශ්චය මණ්ඩලයක් ජයග්‍රාහක, ජයග්‍රාහිකාවන් තෝරා ගනු ලැබීය. මෙහිදී සමස්ත ශූරතාවය සහ එක් එක් කාණ්ඩ යටතේ ජයග්‍රහණය කරනු ලැබූ දරු දැරියන් හට කුසලතා සහතික, කුසලාන සහ මුදල් ත්‍යාගයක් පිරිනමනු ලැබීය.

මෙම වසරේ පැවති ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයේ ප්‍රධාන අමුත්තා වූයේ, ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ අභියාචනාධිකරණයේ සභාපති, ජනාධිපති නීතිඥ ගරු යසන්ත කෝදාගොඩ මැතිතුමා ය. මෙම වසරේ සමස්ත ශූරතාවය දිනා ගත්තේ කොළඹ 07, ස්ටෑෆ්(ර්)ඩ් ජාත්‍යන්තර පාසැලේ ජනනී මංජරි විතානගේ ශිෂ්‍යාවට ඩී.එන්.ඩබ්. ද සිල්වා අභියෝගිතා කුසලාන සහ රු. 25,000/- ක මුදල් ත්‍යාගයක් ද පිරිනමන ලදී. මෙයට සමගාමීව වසරේ ඉංග්‍රීසි මාධ්‍ය ධම්ම අභිධම්ම විභාගයෙන් සෑම ශ්‍රේණියකම 1,2,3 ස්ථාන ලබා ගත් දරු දැරියන්ට සහ 1,2,3 ස්ථාන ලබා ගත් දේශීය දහම් පාසල්වලට ත්‍යාග සහතික පත් හා කුසලාන ප්‍රදානය කරනු ලැබීය. ශ්‍රේණිගත කිරීම් අනුව දිවයිනේ මුල් ස්ථානයට පැමිණියේ නුගේගොඩ, කොහුවල ශ්‍රී දේවානන්ද (ඉංග්‍රීසි) දහම් පාසල ය.

ගද්‍ය පද්‍ය ගායනා, රචනා, චිත්‍ර හා කථික තරගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවය

සංගමයේ සිංහල සාහිත්‍ය කමිටුව මගින් මෙම වර්ෂයේ පාසල් හා දහම් පාසල් දරුදැරියන් සඳහා පැවැත්වූ දීප ව්‍යාප්ත ගද්‍ය, පද්‍ය, ගායනා, රචනා, චිත්‍ර හා කථික තරගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවය 2019 සැප්තැම්බර් 28 වෙනි දින බොරැල්ලේ පිහිටි ප්‍රධාන ශාලාවේදී පවත්වනු ලැබී ය. මෙදින උත්සවයේ ප්‍රධාන ආරාධිත අමුත්තා ලෙස සහභාගි වූයේ, රාජ්‍ය භාෂා කොමසාරිස් ජෙනරාල් ප්‍රින්ස් සේනාධීර මැතිතුමාය. එතුමා සඳහන් කළේ, සාහිත්‍ය රසය ළමා මනසට ඇතුළත් කිරීම සඳහා මෙවැනි තරග සංවිධානය කිරීම අගය කරන බවත් ය. මෙම සියලුම තරග සඳහා තරගකරුවන් විශාල ප්‍රමාණයක් සහභාගි වූ අතර කොළඹ හා දිස්ත්‍රික්ක මට්ටමින් දින ගණනාවක් මුළුල්ලේ ප්‍රවීණ විනිශ්චය

මණ්ඩලයක් මගින් තරග පවත්වා ජයග්‍රාහකයන් තෝරා පත් කරගන්නා ලදී. මෙයට සමගාමීව පැවැත්වූ චිත්‍ර තරගය සඳහා පසුගිය වසරේ මෙන් මෙම වසරේ ද චිත්‍ර විශාල සංඛ්‍යාවක් ලැබී තිබුණි. එයින් අවසාන වටයට තේරුණු චිත්‍ර නිර්මාණ 100 කට ආසන්න ප්‍රමාණයක් ඒදින පැවති ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සව ශාලාවේදී ප්‍රදර්ශනය කරන ලදී. සමස්ත ලංකා ගද්‍ය පද්‍ය තරගාවලියේ සීමාසහිත එක්සත් ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර සමාගම, "බුදුසරණ" පුවත්පත අනුග්‍රහයෙන් පිරිනමන "විශිෂ්ඨයන්ගේ විශිෂ්ඨයා" සම්මානය දිනාගනු ලැබුවේ, දිද්දැලිය මීටියාගොඩ සේනානායක දහම් පාසලේ කේ.බී.ජී. පාරමී අංජුලා අමරතුංග ශිෂ්‍යාව විසින් ය.

“දී වෛසිරි”

The Buddhist

Founded 1888

Editor in chief - Mr. Sunil S. Sirisena
Editor - Mr. Piyadasa Wategama
Asst: Editor - Mr. Kusumabandu Samarawickrama

Vol. CXXXIX

BE2563

No. 03

November

CE 2019

Editorial

Preservation of Tripitaka and Control of Interpretation

The Pali Tripitaka, which is the primary source of Theravada Buddhism, sub-divided into three segments designated Sutta Pitaka, Abhidhamma Pitaka and Vinaya Pitaka forms the foundation of Buddhist Religion, in other words, the Buddhist Canon. The mass of preachings delivered by the Buddha to the congregations of adherents of North India thought His Ministry extending over forty-five years has been preserved intact by the limitless dedication of Buddha Disciples throughout history. It is our fortune as Buddhists, to be endowed with the entirety of the Sacred Scriptures comprising the discourses delivered by the Buddha preserved intact without the loss of even a fragment throughout a period of 2563 years, up to the present.

The mass of discourses delivered by the Buddha throughout the period of 45 years comprises an astounding mass of scriptures. The task of collecting the immense mass of discourses delivered in various locations and preserving them in an orderly manner commenced with the proceedings of the First Buddhist council held three months after the Parinibbana of the Buddha. The mass of Dhamma was systematically arranged into two segments designated Dhamma and Vinaya and each segment was further sub-divided and each sub-division entrusted to a school of Disciples to be preserved in memory at this Council. These schools of Disciples came to be designated as Bhanaka. Due to the magnificent mnemonic powers of the Bhikkhus they were able to preserve in memory the entirety of the Buddhist

Scriptures without allowing morsel thereof to fade into oblivion.

The scriptures thus retained in memory were reduced to writing in Sri Lanka at the Fourth Buddhist Council held at Aluvihara in Matale in the First Century B.C.E.

Any address to a live audience is delivered in colloquial jargon. But when it gets reduced to writing it is transformed into formal idiom. When any mass of scriptures delivered in colloquial jargon and retained in memory is later reduced to writing the style of language is transformed to refined style. Consequently the Canonical language too assumed a formal character. Tripitaka too underwent this transformation. The consequence was Tripitaka becoming a mass of learning intelligible to a diverse audience up to different levels depending on their level of understanding some sections becoming totally abstruse to the average devotee. This development created the need for some form of explanatory exegesis of the recondite terms. Scholars with the requisite linguistic skills appeared periodically and annotated the respective segments of the Tripitaka. These exegetical works were designated commentaries (atthakatha). A generation of commentaries originated with Venerable Buddhaghosa Thera and multiplied in course of time. These Commentaries become an asset to understand the Tripitaka particularly to students of Dhamma. They were etymological and analytical in character and helped the students to get a comprehensive understanding of the Dhamma. They were so scholarly, that in course of

time, become as authoritative as the canonical texts.

However, some of the orthodox interpretations of the Commentators have been contradicted by modern scholars and these new points appear to be rational.

If the canonical interpretations of modern scholars are rational, unbiased and factual they can be accepted in terms of the epistemological Criteria enunciated in the Kalama Sutta. But the Sutta also prescribes the limitations of such interpretations. It is observed that today, some extremist Bhikkhus are presenting commentarial interpretations that go counter to the orthodox view points. It is observed that they have enlisted the support of submissive and credulous devotees and formed separate organizations resembling sub-sects. This tendency is detrimental to the stability of the Buddha Sasana.

The preservation of the Tripitaka ensuring its purity and inviolability has been enacted by statute by the Government of Sri Lanka. But does it also mean that translation of a Pali Canonical text into any other language is subject to the same restriction? Translations are necessary for academic purpose. They have to suit the levels of understanding of students. If the classical translations are abstruse for students they need to be simplified. Any restriction on the freedom of translation can be detrimental for tutorial purposes. It is timely that the legal provisions be examined and a reasonable consensus arrived at on the limitations of translations of the Tripitaka.

Editor-in-Chief

R. S. Jayaratne

Former Secretary, Ministry of Public
Administration and Home Affairs

Esala, The Month of Great Significance.

After a six long years of determined effort to comprehend the way to terminate the eternal cycle of Samsara, Buddha achieved supreme enlightenment on a Vesak Full Moon day. As revealed by the Buddha, in his analysis of the chain of events based on dependant origination “Paticca Samuppada”, the root cause for the endless cycle of births decay and deaths in “Avijja” ie, the ignorance of the Four Noble Truths. The month

of Esala is of great significance, since it was on its Full Moon day, the Buddha delivered his inaugural sermon Dhammacakkapavattana Sutta to the Pancavaggiya Bhikkus marking the commencement of his great humanitarian mission.

As explained in the Ariyapariyesana Sutta, Bodhirajakumara Sutta etc, Buddha after his attainment of Buddhahood, recollected that his Dhamma being contrary “patisotagami” to the

numerous religious beliefs, and was considering as to whether the contemporary religious society had the capacity to comprehend his doctrine. However, with further contemplation, he realized that there would be at least some people who would be intelligent enough to comprehend his Dhamma, and that out of such persons still alive, the five ascetics. His former associates in practicing the rigid penance, self-mortification,

“attakhilamatanuyoga “would be the best choice for the purpose. Accordingly, the Buddha travelled all the distance from Buddhagaya, and, on an Esala Full Moon day arrived at Isipatana, where the five ascetics had been continuing with their former rigid ascetic practices.

As explained in the Ariyapariyesana Sutta, Buddha arrived at Isipatana, the initial response of the five ascetics was quite negative. Hence, he had to make an extra effort to convince them of his achievement of Buddhahood, and the purpose of his visit to meet them and, it was only after a long persuasion, the five ascetics, who later became Bhikkus, finally agreed to listen to him, after which Buddha delivered his first Sermon Dhammacakkapavattana Sutta to them.

In the Dhammacakkapavattana Sutta, Buddha presented the essence of Buddha Dhamma, comprised of the Four Noble Truths, including the Noble Eightfold Path to be followed for the achievement of Nibbana. However, after listening to the Dhammacakkapavattana Sutta, there had not been much progress by the five Bhikkus, except that only the Bhikkus Kondanna managed to understand, the aspect of “anicca”, and was commended by the Buddha, by addressing him “Anna Kondanna” Kondanna the intelligent.

The poor response of the monks to the inaugural sermon by the Buddha is further confirmed by the Ariyapariyesana Sutta, etc, which state that, the Buddha had to undertake a long process of continuous advice “ovadiyamana” and sermons “anusasana” to the five Bhikkus over a number of days, obviously due to their limited response to the contents of the first sermon Dhammacakkapavattana Sutta. As the above Suttas explain, the intensity of this process of further advice and explanations is reflected in the fact that all six of

them did not go out even for their alms, but instead, that all of them shared the meals brought in by two or three Bhikkus who go out begging for alms, while the rest were continuously being advised by the Buddha.

While engaged in the course of such continuous explanations, it is quite obvious that the Buddha would have realized that, it was the strong belief of an Athma still deeply ingrained in the minds of the five Bhikkus which had been preventing them from the realization of his doctrine, which is based strictly on the Anatta concept. Hence, Buddha had decided to preach his second sermon Anattalakkhana Sutta focusing on the futility of the Athma concept, through which the Buddha was able to successfully convince them of the futility of the belief in a

The concept of a powerful Athma which accompanies every person from one birth to another, and is continuously operational within each person, controlling the mind and thoughts is reflected in many pre-Buddhist Upanishads, According to this concept, the mind and form “nama-rupa” and all

the five bases of clinging “panca upadanakkhanda” namely rupa, vedana, sanna, sankhara and vinnana are in fact

the Athma and are being controlled by the Athma.

As stated in the last paragraph of the Anattalakkhana Sutta, all the five Bhikkus were able to achieve a comprehensive understanding of the Buddha Dhamma and to attain Arahantship, to become the first group of Arahants in the Buddha Sasana. Accordingly it is quite clear that the removal of their Athma concept through the Anattalakkhana Sutta, facilitated their comprehensive understanding of the Dhammacakkapavattana Sutta.

Hence, during our recognition of the great significance of the month of Esala, we have to recollect the two important events, namely the delivery of Buddha’s first and second sermons, Dhammacakkapavattana Sutta and Anattalakkhana Sutta to the Pancavaggiya Bhikkhus, and their becoming the first group of Arahants in the Buddha Sasana.

While recollecting the importance of the month of Esala, it is also of great relevance, to examine, at least very briefly, the reasons which initially prevented the Pancavaggiya Bhikkus from comprehending the Dhammacakkapavattana Sutta.

It is clearly evident that the five Bhikkus who had continuously been engaged in practicing “Attakhilamatanuyoga” which is penance intended to cleanse their Athma from the past Kamas. According to this concept, the form “rupa” and the mentality “nama” are in real fact the Athma, and are beyond the control of the person concerned. Hence, it explains the reason which prevented the five Bhikkus despite their intelligence, were unable to comprehend the contents of the Dhammacakkapavattana Sutta.

The concept of a powerful Athma which accompanies every person from one birth to another, and is continuously operational within each person, controlling the mind and thoughts is reflected in many pre-Buddhist Upanishads, According to this concept, the mind and form “nama-rupa” and all the five bases of clinging “panca upadanakkhanda” namely rupa, vedana, sanna, sankhara and vinnana are in fact the Athma and are being controlled by the Athma. For Example, the pre-Buddhist Bruhadaranyaka Upanishad (chapter - 1.4.1) states that the form “rupa” of a person is the Athman. Another pre-Buddhist Chandogya Upanishad (chapter - 8.12.4) emphasizes that the feelings “vedana” are not felt by the person concerned, but by the Athman which functions as an inner controller “antaryamin”. Again, the Bruhadaranyake Upanishad (chapter 3.7. 17-22) states that “... he who dwells in the tongue, ear, mind, skin, and the consciousness “vinnana”, and who rules them from within, he is thy immortal Athman, the ruler within,....”. As reflected in a number of such Upanishads, the strong belief was that it is not the person, but it is the permanent Athma functioning in such person which generates the feelings “vedana” including the sense of suffering “dukka” etc.

Accordingly, it is quite natural that, at the beginning, the Pancavaggiya Bhikkus who had hitherto been strong believers in the Athma concept, were unable to comprehend the Four Nobel Truths including the Noble Eightfold Path “Ariya Atthangika Magga” since their power of comprehension was believed to rest with their Athma. Hence, it was only after their conviction of the absolute futility of the Athma concept, through the Anattalakkhana Sutta, and their realization of their own ability to control their six faculties “salayatana” the Panchavaggiya Bhikkus were able to fully comprehend the Buddha’s first sermon Dhammacakkapavattana Sutta, leading to their attainment of Arahantship.

Hence, during the course of our grateful commemoration of the significance of the month of Esala during which Buddha through his boundless universal compassion towards mankind, delivered his first sermon and thereafter the second sermon, Anattalakkhana Sutta, to the group of five Bhikkus, and the extraordinary effort he took to convince them of the futility of the Athma concept, enabling them to fully comprehend the Dhammacakkapavattana Sutta, facilitating their attainment of Arahantship to become the first five Arahants in the Buddha Sasana.

“Sabbe Satta Bhavantu Sukhitatta”, May all beings be well and happy.

Destruction of Life (Pānaghata) and Suicide

Ven. Agalawatte
Nanavimala Thera

Expressions such as Pānaghata meaning “killing” or Destruction of Life are concepts familiar to Buddhist devotees. This is a subject that merits careful consideration in the present context. It is well recognised that the line of conduct (Patipada) that transforms a non-Buddhist into a Buddhist is, basically, the observance of Five Precepts. The first step of this programme is the promise to abstain from killing or destruction of life of an animal, any living organism in the broadest sense, it connects the foremost characteristic that distinguished a Buddhist, namely abstinence from violence of

all descriptions.

The term ‘satta’ (animal) when conceived in a broad context denotes not only human beings and animals but encompasses all living beings and organisms including micro-organisms. Thus Buddhism enjoins that Buddhist should pervade thoughts of loving kindness (Metta) towards all living beings. Before unfolding details of Buddhist view on this subject, it is opportune and relevant to present a brief outline of corresponding injunctions of other religions.

Samannaphala Sutta reveals that there were six other renowned religious teachers contemporary with the Buddha and presents summaries of the religious philosophies they professed. The religious concept ‘Purana Kassapa’ promulgated was one that promoted destruction of life in examining the hypothesis that

formed the basis of his teaching it is relevant to make reference to the following tenets that he espoused. He declared in the course of his preachings- “When performing an act which would involve amputation of arms or legs of human beings, torturing them tormenting them, debilitating them the perpetrator of such acts acquires no unwholesome result. Even if one were to slaughter all living beings on earth with a saw and heap their flesh in one mass he acquires no sin. Likewise one acquires no merit by performing mass donations and distributions of gifts”.

We can well imagine what harmful results would invariably ensue of these religious philosophies are infused into the society. These philosophies would predicate total annihilation of humanity and man’s right to live on earth.

Another member of the group of six teachers was the Jain Teacher Vardhamana Mahavira. He was the twenty fourth in the Lineage of Jain Teacher. His philosophy was totally opposite of that of Purana Kassapa. Jainism embodied a doctrine of extreme non-violence. This view is deeply ingrained in his teaching. His followers were strict vegetarians. They avoided even consuming roots unearthing which involved disturbing the stability of the earth. They abstained totally from causing any harm or injury not only to animals but even to plants. They avoided using clothes woven out of animal products such as wool or leather. They carried a broom while walking in order to sweep from the path being who might get destroyed if treaded upon. They abstained from journeying in the night fearing they would tread upon small creatures on the ground. They drank only water filtered to remove minute living organisms who would enter their bodies and get destroyed.

They covered their noses with masks to prevent micro-organisms

entering the respiratory system accordingly to their teaching the noblest and most compassionate act one could perform is to save the life of another being. They called it the gift of the freedom from fear, figuratively meaning life. Buddhism points out that these doctrines are not those that can be put into practice in real life. Accordingly, the Jain brand of non-violence is one leading to Impractical Benevolence.

When the provisions of the Universal Declaration of Human Rights adopted by the United Nations on the 10th December 1948 are examined it is revealed that a large majority of principles promulgated by the Buddha Dhamma are included in the Declaration. The first and second clauses of the declaration state that all human beings are born free and are entitled to all rights as citizens free from limitation. Further more it enjoins that due recognition should be accorded to rights of equality, there should be

no restriction of the freedom to live and think, protection from Law and Freedom - from torture and discrimination. All these freedoms and rights are ensured in the teachings of Buddhism. Buddhism debar one individual destroying the life of another. This injunction is applicable with equal authority to ordained priests as well as to lay folk. It is also prescribed as a Cardinal Rule of the Bhikkhus Vinaya code breach of which results in irreversible deprivation of continuity in the priesthood.

Rules of discipline for Bhikkhus and Bhikkhunis (Vinaya) require strict observance of freedom from violence. They should abstain from destroying life, avoid holding in their hands clubs and weapons, be modest and imbued with merciful thoughts and be infused with thoughts of benevolence and sympathy towards all living beings. This clearly demonstrates that both the teachers and the disciples were totally free from malevolent thoughts.

While murder of a human beings is classified in the Bhikkhus Vinaya at a Cardinal Offence (Parajika) resulting in unredeemable loss of priesthood the act of killing an animal is treated as a lesser offence (pacittiya). Another aspect of Buddhism that these rules signify is that in Buddhist moral law the term life (pana) encompasses both human and animal life. Even destruction of plant life is treated as a minor violation of rules of Discipline for Bhikkus. The Buddhist Terminology has a number of vocables to signify life or living being such as Pana, Satta, Bhuta. Karaniya Metta Sutta has the following classification of the animal kingdom.

1. Quaking, steadfast - Tasa - Thavara
2. Long, Medium, short, minute huge- Digha Majjhima, Rassa, Anuka, Thula
3. Living afar living near - Dure, avidure, vasanthi
4. Visible, invisible - dittha, Adittha
5. Duelling, seeking birth - Bhuta, Sambhavesi

In this classification, the group Tasa represents ordinary Human Beings while Thavara represents Arahants. Ordinary Human Beings are subject to fear while Arahants are free from trepidation. Buddhism holds human life in high esteem. Hard is it to be born as a human beings states a canonical stanza. Human birth is the results of good Kamma accordingly, human life should be credited with high value. Potapiya Sutta enjoins that, in this context, if one intends to cause harm, to another living being one should reflect thus before attempting such act. "If i intend to destroy life of another, my own self would accuse me. I am destined to be born in purgatory after death. The privation that torments a destroyer of life would not visit one who does no such act. Abstaining from destroying life is thus called

protection of life.

An admonition of the Buddha runs thus:

- Everyone fears punishment
- Everyone fears death
- Everyone fears punishment
- Everyone loves life
- Taking oneself as example
- Destroy not another
- Torment not another

Accordingly, in terms of the teachings of the Buddha not only killing another being, but killing oneself is an unwholesome act, a highly censurable crime.

Accounts are available of Bhikkhus who committed suicide during the life time of the Buddha. Examples are the incidents relating to suicide during the life time of the Buddha. Examples are the incidents relating to suicides of Thera Godhika and Thera Channa. Thera Godhika who was living at Mount Isigili was deeply engaged in meditational practice. However, intensely he concentrated in his endeavour he failed to realise his objective in time. He reached the levels of Absorption (Jhana) on six occasions but failed to extinguish defilements. In a state of near frustration he determined on the seventh occasion that he would rather die than fail in his endeavour. As he failed to realise in time, he reclined on the bed and started cutting his neck with a shaving razor. He felt intense pain and observed blood flowing. He concentrated on the two objects, blood and sensation of pain and attained Arahant hood before passing away.

This episode introduced the phenomenon of Vasavarththi Mara. Mara appeared in the figure of a Pute-Player and sought the Thera's place of re-birth, but failed. On making inquiries from the Buddha he was told that Thera Godhika became an Arahant and entered Nibbana before death and there was no rebirth for such individual.

It is clear that though Thera

committed suicide he did so in his fervent zeal for attaining Nibbana, a noble ideal. However, if one were to terminate one's life without any such noble basis, it would rebound to his rain through Samsara. Even though one's body belongs to oneself he cannot be deemed to be entitled to destroy it at his will without any basis. Life, to whomsoever it may belong can be destroyed only with a malicious intention. Even theistic religions hold the view that committing suicide is a cardinal sin; an offence against God since man's life is a gift of God and man has no right to destroy it.

Ven. Mahinda Thera who brought the Message of Buddha to Sri Lanka encountered King Devanam Piya Tissa, the King was on a hunting spree. After an interlocution, the moral that Ven. Mahinda Thera inculcated in the King was that he was the protector of animal life and he had no right to destroy it.

Buddha has extolled for Divine Abodes (Brahma Viharana) also, called Boundless States (Appamana) - loving kindness (Metta) Compassion (Karuna) Altruistic Joy (Muditha) and Equanimity (Upekkha) as Supreme Virtues.

If suicides are committed by human beings while being driven by forces of economic, social or political distress such acts are tainted by defilements of Greed (Lobha), Hatred (Dosa) and Ignorance (Moha). If such be the case what sapient human beings should do is redeem themselves from such slavish mentality and understand reality.

Non-violence is a Supreme Moral Virtue, a Supreme Discipline, a Supreme Sacrifice and a Supreme Austerity.

(Translation of a Sinhala Article that appeared in Sunday Divayina Newspaper of 16th June 2019)

Communication Techniques of Buddha Dhamma Sermons

Ven Kosgoda Vimalavansa
Tissa Thera

Communication is the process by which the totality of Social and cultural knowledge amassed by the various nations of the world throughout a variety of geographical variations is disseminated to the entirety of the human race. The modern human population presently engrossed in a knowledge based battle receives some form

of relief through this process of communication. The channels of communication provide a medium for the exchange of ideas amongst the nations of the world.

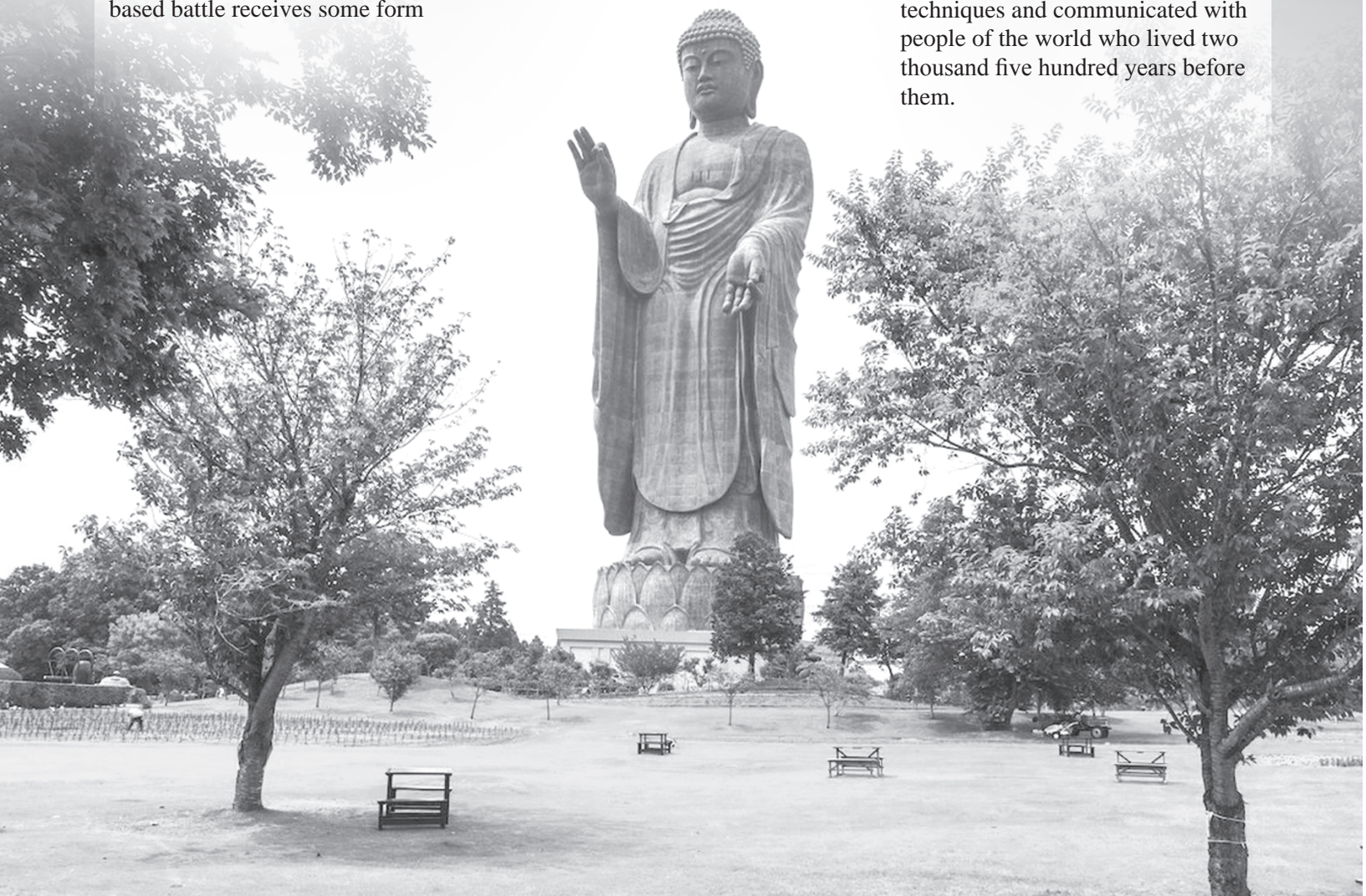
This concept of communication has been defined in different ways by various scholars. One dictionary meaning is “the exchanging or imparting of ideas and information” The ordinary means of communication are speech, writing, gesticulation or in the modern context, electronic devices. Scholars have accepted the

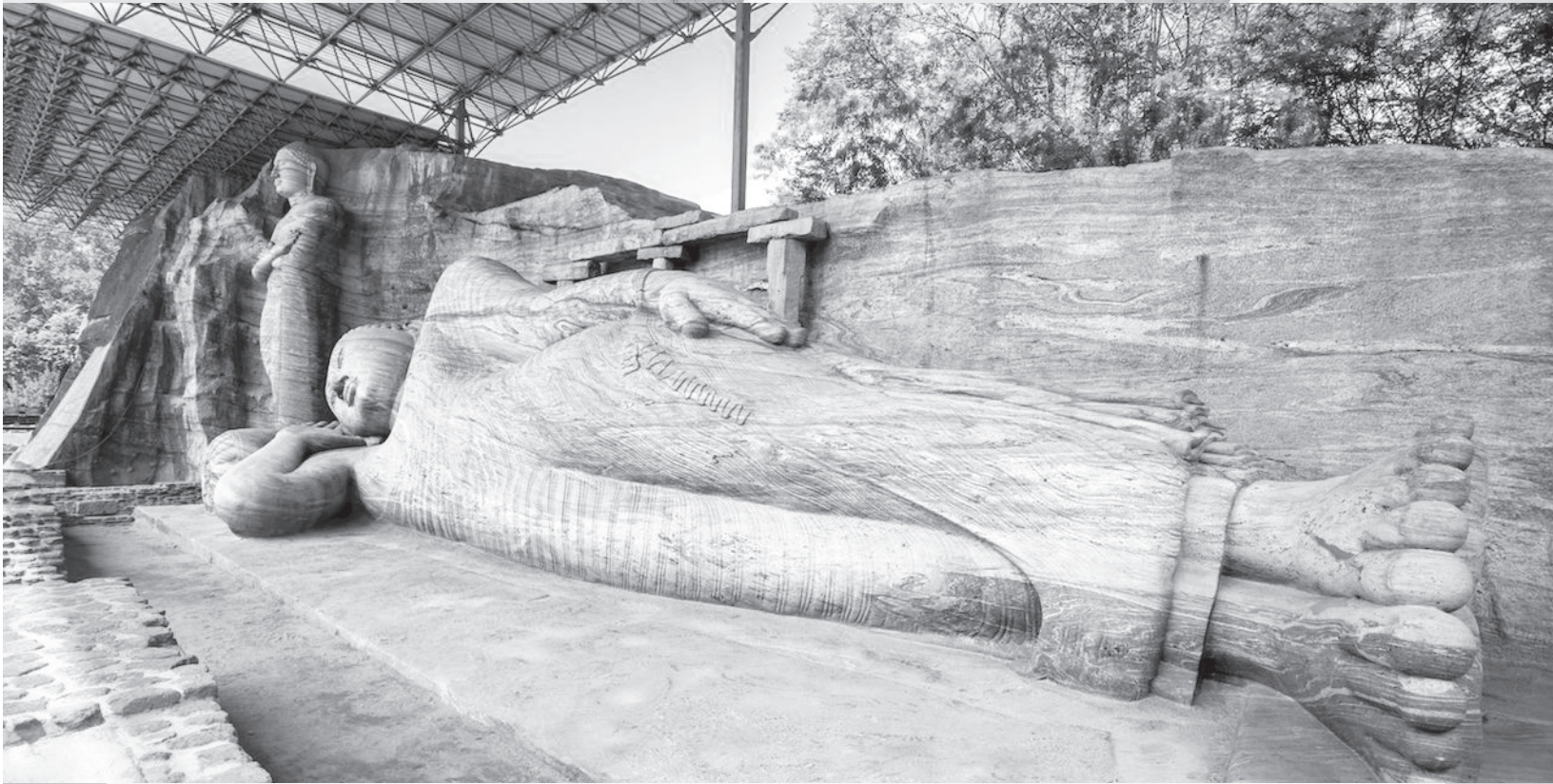
position that when some impact has been created by one individual over another by means of a process of a medium existing between them the process of communication has been completed.

Communication is a social activity; a vehicles that promotes the progress of human relationships. Exchange, manifestation of reaction, interchange of interests, symbolic environment, social relationships, participation, learning and enjoyment are activities that can be examined by communication.

It is a well known fact that communication techniques that appeal to the heart that impress the mind, and enrich the intellect were employed by the Buddha who was the outstanding communicator of all time.

It is evident that the Buddha had employed communication techniques that equal modern techniques formulated by modern exponents in communication techniques and communicated with people of the world who lived two thousand five hundred years before them.

Tripitaka is replete with instances where Buddha had expounded the way to Nibbana by propounding new concepts through wholesome thoughts utilizing the magnificent capacity that Buddha possessed of convincing the listeners. A Digha Nikaya Sutta quotes the following address of the Buddha to Cunda Thera.

“Cunda, in regard to happenings of the past, the present and the future, the Thathagata is one who speaks knowing the correct time, narrates only what had happened, speaks only what is beneficial to others, utters only what is righteous and speaks in terms of the rules of discipline, hence he is called the “Thus Gone one” (Thathagata)”.

The above quotation demonstrates effort exercised by the Buddha to preach Dhamma to Cunda by observing successful communication ideals. The aspects of Buddha’s preaching embodied in the above exhortation are the following:

1. A preaching based only on some fact that had actually taken place - (bhutavadi)

2. A preaching that ensures only some benefit to the listener (attavadi)

3. A preaching that is aimed at the Listener’s welfare (dhammavadi).

4. A preaching that is centred on discipline (vinayavadi)

A further analysis of this exhortation to Thera Cunda reveals that Buddha preached a doctrine so as to promote the development of faculties of the listeners.

Likewise, Buddha had employed three special skills with the objective of securing listeners’ attention through successful communication strategies which are as given below.

1. The skill to apprehend clearly the way how an individual’s progress results and the manner of formulating the strategy to bestow that success (upaya kosalla).
2. The skill to apprehend how an individual’s decline would result and to instruct the individual regarding the manner of escaping such debacle (upaya kosalla).
3. The skill to apprehend the tendencies and behaviours that

would dispose an individual towards his progress or decline and to act in a sagacious manner appropriate to the prevailing circumstances (upaya kosalla)

The techniques of communication that Buddha utilised to impart the intended message to the listener were attractive as well as flexible and appropriate for the times. Buddha’s delivery or the manner of preaching Dhamma and the voice that emanated as the vehicle of the preaching was attractive not only to human beings but also to animals, biped, quadruped, multiplied or limbless. Even the foliage of vegetation appeared to respond to the scintillating tone of Buddha’s preaching. The tone and volume of Buddha’s voice used to communicate the message of Dhamma is said to be as sonorous as that of Brahmans.

It was also replete with eight additional characteristics. They are:

1. Soft and supple (vissattha)
2. Sweet (manju)
3. Easily intelligible (vinneyya)
4. Pleasant to listen to (savanjya)

5. Distinct and explicit (avisari)
6. Moderate (ekamitika)
7. Deep and profound (gambira)
8. Reverberating to any nook or corner (ninnada)

When Western scholars analyse the subject of communication more intensively at present, they discern through such analysis how the Buddha had uplifted and exhibited the entirety of the functions and role of communication two thousand five hundred years ago. We find in Shamannaphala Sutta of Digha Nikaya what particular characteristics Buddha's style of communication comprised. Buddha's discourses are impressive for the following reasons.

1. They generate piety and devotion amongst listeners
 2. They generate wisdom
 3. They are pregnant with meaning
 4. They contain words pregnant with meaning
 5. They contain explicit connotations.
 6. They contain profound concepts.
 7. They are pleasant to hear
 8. They appeal to the hearts of listeners
 9. They are free from self-aggrandisement
 10. They are free from vilifications
 11. They are mellowed with kindness.
 12. They are purified by wisdom
 13. Their presentation is pleasing
 14. They have the capacity to contradict and suppress contrary views.
 15. They promote happiness
 16. They can withstand seruting
- On account of the afore mentioned features of communication, there existed a deep appreciation of the preachings of the Buddha amongst the listeners. On account of this situation other contemporary religious teachers attributed to the Buddha a supernatural power of captivating listeners.

Buddha adopted the following

pattern of accosting a visitor.

1. He starts with the message - Way to overcome the suffering of Samsara
2. The announcer of the message - Buddha himself
3. The medium of the message - Interpersonal communication
4. Recipients of the message - The fourfold congregation of listeners
5. Reaction and result - comprehension of the message and attainment of paths and fruits

The Dhamma promulgated by the Buddha was righteous at the start, roughens at the middle and righteous at the terminus. Buddha employed a technique of communication that was beneficial to the listeners for their present existence as well as the next, never injurious and one that ensured ultimate emancipation with certainty.

True communicator is a preceptor and not a guide. Buddha always introduced himself to the audience as a mentor.

Buddha's delivery or the manner of preaching Dhamma and the voice that emanated as the vehicle of the preaching was attractive not only to human beings but also to animals, biped, quadruped, multiplied or limbless. Even the foliage of vegetation appeared to respond to the scintillating tone of Buddha's preaching.

He declared “you” listeners should accomplish the task aimed at. Tathagatas are only mentors. It is clear that Buddha aimed at delineating a fruitful pattern of life and a means of enjoying the spiritual bliss of Nibbana through correct communication of Dhamma.

The sequence of steps of the programme of preaching was as follows:

1. The selection of a topic to suit the audience and impregnating the delivery with appropriate substance varying from simple to more complex concepts without digressing from the point.
2. Expanding the contents of the delivery providing additional explanatory details.
3. Maintaining unabated the sympathy and solicitude towards the listeners avoiding any warnings or reprimands, maintaining an absolute balance in the process of analysis.
4. Preaching the Dhamma without expecting any gifts in return - Buddha had demonstrated virtue by practice.

5. Preaching the Dhamma avoiding any excessive exaltation of one’s theories and denunciations of others’ views. Buddha’s preachings were totally free from any spiteful criticisms.

Buddha was amazingly successful as a communicator. Buddha’s enterprise as a communicator in subjecting abstruse concepts of Dhamma to incisive analysis while maintaining an affable atmosphere subjecting the matters raised by listeners to meaningful discussion promoting both criticisms as well as appreciations, displaying his authoritative idealism and establishing a novel universally just system of disseminating Dhamma was exceptionally eminent. It was Buddha’s methodology to disseminate the Dhamma, step by step, according to a well planned scheme. Buddha adopted a well planned graded scheme securing the listeners’ attention and maintaining it unabated.

He had a scheme of organizing the topic starting with charity (dana)

progressing to discipline (sila) heavenly abodes (sagga) which are temporal in character as the first step.

The second stage deals with the disadvantages of addiction to sensual pleasures or the advantages of redeeming oneself from them. The third stage is imparting of profound doctrines with a view to elevating their mental faculties to a higher level resulting in transforming the ordinary worldling to a spiritually higher being. This evidently demonstrates that Buddha had utilized his communicating prowess to elevate the human beings from low to high levels and from ordinary to superior spheres. Taking a holistic view it is clear that communication is a means of exchanging information and ideas amongst human beings and human groups.

(Translation of a Sinhala article that appeared in Divayiana Newspaper of 21st August 2019)

Events of the YMBA

2019 වසරේ "ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා" තරගයේ සමස්ත ශූරතාව දිනාගත්, "කොළඹ 07, ස්ටැෆෝර්ඩ් ජාත්‍යන්තර පාසැලේ ජනනී මංජරි විනාගේ ශිෂ්‍යාවට ප්‍රධාන ආරාධිත අමුත්තා වූ ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ අභියාචනාධිකරණයේ සභාපති, ජනාධිපති නීතිඥ ගරු යසන්ත කෝදාගොඩ මැතිතුමා අතින් ඩී.එන්.ඩබ්. ද සිල්වා අභියෝගිතා කුසලානය ලබාගත් අයුරු. සංගමයේ වැඩ බලන සභාපති ගරු මද්දුමගේ ආර්යරත්න මහතා පසෙකින් සිටී.

The Overall winner of "Light of Asia" contest 2019 Ms. Janani Manjari Withanage of Stafford International School, Colombo 7, receiving the D.N.W. De Silva Challenge Trophy from Chief Guest Hon. Yasantha Kodagoda (PC), President Court of Appeal. Mr. Maddumage Ariyaratne, Acting President YMBA is also in the picture.

2019 වසරේ "ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා" ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයේ ප්‍රධාන අමුත්තා වූ ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජයේ අභියාචනාධිකරණයේ සභාපති, ජනාධිපති නීතිඥ ගරු යසන්ත කෝදාගොඩ මැතිතුමා සහ එම මැතිනිය, සංගමයේ වැඩ බලන සභාපති මද්දුමගේ ආර්යරත්න, ඉංග්‍රීසි සාහිත්‍ය කමිටු ලේකම් හා පාලන කමිටු සාමාජික ජනාධිපති නීතිඥ ලක්ෂ්මන් පෙරේරා හා සංගමයේ උප සභාපතිවරුන් වන කුසුමබන්දු සමරවිකුම, අනුර සේරසිංහ සහ පාලන කමිටු සාමාජික දයා වීරසේකර මහතා ඡායාරූපයෙන් දැක්වේ.

The Chief Guest of "Light of Asia" prize giving 2019 Hon. Yasantha Kodagoda PC, President of the Court of Appeal seated with his spouse at the ceremony. Mr. Maddumage Ariyaratne, Acting President YMBA, Lakshman Perera PC, Secretary of English Literary Activities Committee and member of Board of Management and Vice Presidents of the Association Mr. Kusumabandu Samarawickrama, Mr. Anura Serasingha and Mr. Daya Weerasekara, member of Board of Management are also in the picture.

"ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා" තරගයේ විනිශ්චයට පැමිණි, අරුන්දති චන්ද්‍රතිලක, පුෂ්පා දසනායක, දුලානී ගුණවර්ධන යන මහත්මීන් අවසාන තරගය විනිශ්චය කරන අවස්ථාව.

Judges of "Light of Asia" finals (Left to Right) Mrs. Arundathi Chandrathilake, Mrs. Pushpa Dassanayaka, Mrs. Dulani Gunawardhana in the picture.

"ලයිට් ඔෆ් ඒෂියා", ඉංග්‍රීසි මාධ්‍ය ධර්ම අභිධර්ම විනාගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සව අවස්ථාවේදී දිවයිනේ දහම් පාසල් අතරින් ප්‍රථම ස්ථානය දිනාගත් නුගේගොඩ, කොනුවල ශ්‍රී දේවානන්ද (ඉංග්‍රීසි) දහම් පාසලට හිමි කුසලාන සහ ත්‍යාගය සංගමයේ පාලන මණ්ඩල සහිත සුරේන් අභයගුණසේකර මහතා විසින් එම දහම් පාසලේ ප්‍රධානාචාර්ය, පුජ්‍යපාද පිරිමල සෝනුත්තර නායක හිමියන් වෙත පිරිනමන අවස්ථාව. පසෙකින් පුජ්‍යපාද පොල්පිටිමුකලානේ පඤ්ඤාසිරි ස්වාමීන් වහන්සේ ඡායාරූපයෙන් දැක්වේ.

The Principal of Sri Devananda English Dhamma School, Kohuwela Ven. Pitigala Sonuththara Nayaka Thero receives the trophy for the first place of Dhamma/Abhidhamma examination (English medium) contest from the Governor Mr. Suren Abeyagoonasekera. Ven. Polpitimukalane Pannasiri Thero is also in the picture.

2019.09. 28 වෙනි දින පැවති ගද්‍ය පද්‍ය ගායනා රචනා, චිත්‍ර හා කවික ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයේදී චිත්‍ර තරගයේ කනිෂ්ඨ අංශයේ ප්‍රථම ස්ථානය දිනාගත්, තිහගොඩ, ශ්‍රී පියරතන දහම් පාසලේ කේ.කේ.අයි. නෙත්මිණ සුපුන්සර ශිෂ්‍යයාට හිමි ත්‍යාගය සංගමයේ පාලක මණ්ඩල සභික සුමේධ අමරසිංහ මහතා විසින් පිරිනමන අවස්ථාව. පසෙකින් සංගමයේ පාලක මණ්ඩල සභික පද්මසිරි රණවකආරච්චි මහතා ද ඡායාරූපයේ සිටී.

Winner of the Art competition, Master K.K.I. Nethmina Supunsara of Sri Piyaathana Dhamma School, Thihagoda receiving the trophy at the Prize Giving ceremony of Gadya, Padya, Oration, Essay, Art & Oratory competition. Governor Mr. Sumedha Amerasinghe, member of Board of Management Mr. Padmasiri Ranawakaarachchi is also in the picture.

2019.09. 28 වෙනි දින පැවති ගද්‍ය පද්‍ය ගායනා රචනා, චිත්‍ර හා කවික ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයේදී සමස්ත ලංකා ගද්‍ය පද්‍ය තරගාවලියේ සීමාසහිත එක්සත් ප්‍රවෘත්ති පත්‍ර සමාගම, "බුදුසරණ" පුවත්පත අනුග්‍රහයෙන් පිරිනමන ("විශිෂ්ඨයන්ගේ විශිෂ්ඨයා") සම්මානය දිනාගත්, මීටියාගොඩ, දිද්දුලිය සේනානායක දහම් පාසලේ කේ.බී.පී. පාරම් අංජුලා අමරතුංග ශිෂ්‍යාවට හිමි ත්‍යාගය රාජ්‍ය භාෂා කොමසාරිස් ජෙනරාල් ප්‍රින්ස් සේනාධීර මැතිතුමා පිරිනමන අවස්ථාව. සංගමයේ වැඩ බලන ගරු සභාපති මද්දුමගේ ආර්යරත්න සහ පාලක කමිටු සාමාජික පදනවකආරච්චි මහතා ඡායාරූපයේ සිටී.

The "Best of the Best" award sponsored by "Budusarana" news paper won by Ms. K.B.G. Parami Anjula Ameratunga of Senanayake Dhamma School, Meetiyagoda, Diddella receiving her trophy from Commissioner General of Official Language Mr. Prince Senadheera. Mr. Maddumage Ariyaratne, Acting President of YMBA and Mr. Padmasiri Ranawakaarachchi, member of Board of Management also in the picture.

2019.09. 28 වෙනි දින පැවති ගද්‍ය පද්‍ය ගායනා රචනා, චිත්‍ර, කවික හා සිංහල ධර්ම, අභිධර්ම, පාලි විභාගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයට පැමිණි, සංගමයේ වැඩ බලන ගරු සභාපති මද්දුමගේ ආර්යරත්න, ප්‍රධාන ආරාධිත රාජ්‍ය භාෂා කොමසාරිස් ජෙනරාල් ප්‍රින්ස් සේනාධීර මැතිතුමා, සංගමයේ පාලක කමිටු සාමාජික වෛද්‍ය බුද්ධි කලුආරච්චි, උප සභාපති අනුර සේරසිංහ, පාලක කමිටු සාමාජික පද්මසිරි රණවකආරච්චි සහ රත්පත් ද සිල්වා යන මහත්වරුන් ඡායාරූපයේ සිටී.

A section of the gathering at the Gadya, Padya prize giving held on 28th September 2019 at the Main Hall of YMBA Borella. Front row from Right : Acting President YMBA, Mr. Maddumage Ariyartne, Chief Guest Commissioner General of Official Languages Mr. Prince Senadheera, Dr. Buddhi Kaluarachchi, member of Board of Management, Mr. Anura Serasingha, Vice President, members of Board of Management Mr. Padmasiri Ranawakaarachchi and Mr. Ranjan de Silva.

2019.09. 28 වෙනි දින පැවති ගද්‍ය පද්‍ය ගායනා රචනා, චිත්‍ර, කවික, සිංහල ධර්ම, අභිධර්ම, පාලි විභාගයේ ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයට පැමිණි පිරිස.

A section of participant at the Gadya Padya prize giving ceremony held on 28th September 2019 at the Main Hall of YMBA Borella.

Dr. Dharmasena Hettiarachchi

Why does the present world exist in the form it does today? There can be two leading answers to this question, One answer is that it is the creation of an Almighty supernatural being in the way the desired it to be.

Buddhism which rejects this theory maintains that the world and its living beings are the products of the law of cause and effect. Whatever be the answer we accept, human beings and animals have to live in groups. Man cannot live in isolation, In order to support human beings that live in groups there exists a common system of laws, these laws that enable human beings to live free from fear and suspicions are designated ethical principals, social morality subsists on the foundation of these ethical principles. Theists who believe in the theory of creation as well as Buddhists who repudiate such belief reject, as being harmful, practices which are not conducive to the stability of society. For example, both groups condemn theft as a social evil. Likewise, mendacity and sexual misconduct are condemned as immoral tendencies.

Those who concede that the world is a creation of God accept that the survival of the world is also determined according to the wishes of the creator God has endorsed, humanity with a code of rapes that supports their survival. Man should observe and preserve these rules, violation of these rules constitutes an offence. Such violation would be vested with punishment by God. By reposing faith in God and confessing violations, may can receive absolution from retribution.

Foundation of Buddhist Ethical System

Greater God can grant us pardon for our sins. If a human being is devoid of faith, avoids confession and does not pray gods pardon will not be available. In such an eventuality punishment is a certainly. God has granted man the right of free will. But, if he acts contrary to Gods will he is destined to be punished.

The concept of morality in Buddhism which treats the theory of creation as an illusion is based on a different foundation.

World subsists according to a moral law. That moral law is the

relationship between cause and effect in Buddhist terminology Dependent origination.

Everything that has come into being has three basic characteristics, namely originating, surviving while undergoing change and perishing. In this paradigm of change there exists nothing that is immune to change.

There are some who hold the view that there exists an unchanging entity called the soul (atta) That is a mere illusion, Impermanence the basic characteristic of the world is a relative concept. There exists nothing that is permanent and imperishable, there is the phenomenon of origination resulting from mutation, Due to the uninterrupted process of mutation, one visualises a false impression of perpetuity.

In this phenomenon, the origination, mutation and cessation of the process of causes and effects are interconnected, nothing exists by itself. This phenomenon is applicable equally to living beings as well as to material objects. It is applicable to human beings too.

All living beings are composed of five elements namely form (rupa), feeling (vedana), Sensation (Sanna), Kamma formations (Sankhara) and consciousness (vinnana). These have originates from causes. Human beings are bound inextricably with one another and the environment. They are subject to the influence of changes of the environment man who conceives a desire to live and a fear to die perceives the existence of a similar disposition in other human beings. He realises that since his security is ensured by the practice of non violence by others he should observe non violence and thereby promoting the security of others.

In order to eliminate destruction of life (panaghata) from society, the individual should take the lead in practising non violence. He should abstain from stealing others' property if he desires security for his own property.

It is clear from these illustrations that the law of Dependent origination operates in the determination of right and wrong. Righteous conduct promotes the happiness of both the outside society and oneself, Buddha explains this fact in the Ambalatthika Rahulowada Sutta.

An individual is powerful to discriminate between right and wrong (Samma and micca) is a manifestation of his mastery

of the noble eightfold path. This mental power generates right thoughts, merciful thoughts generate the quality of mercifulness (Metta) thoughts of goodwill generate the quality of non maliciousness (Aryapada) freedom from avarice generates the quality, of renunciation (Nechamma), based on right vision (Samma Ditti) and right thoughts (Samma Sankappa) originate. Maha Chattarika Sutta explains this process thus "right vision is sufficient to generate right thought. Right thought is sufficient to generate right speech, this series

continues in this sequence.

Even though an individual is sufficiently educated regarding the operation of the law of cause and effect in relation to the survival of society addiction to unhealthy tendencies can lead to a person's immorality. However he does not repent He's not driven to prayer. Panca Ittadhamma sutta questions if prayer can promote an individual's success, could there ever be any decline It is not practical to achieve absolute faultlessness in a single effort. Hence constant restraint is an essential feature of gradual restraint (Anupubba Sikka).

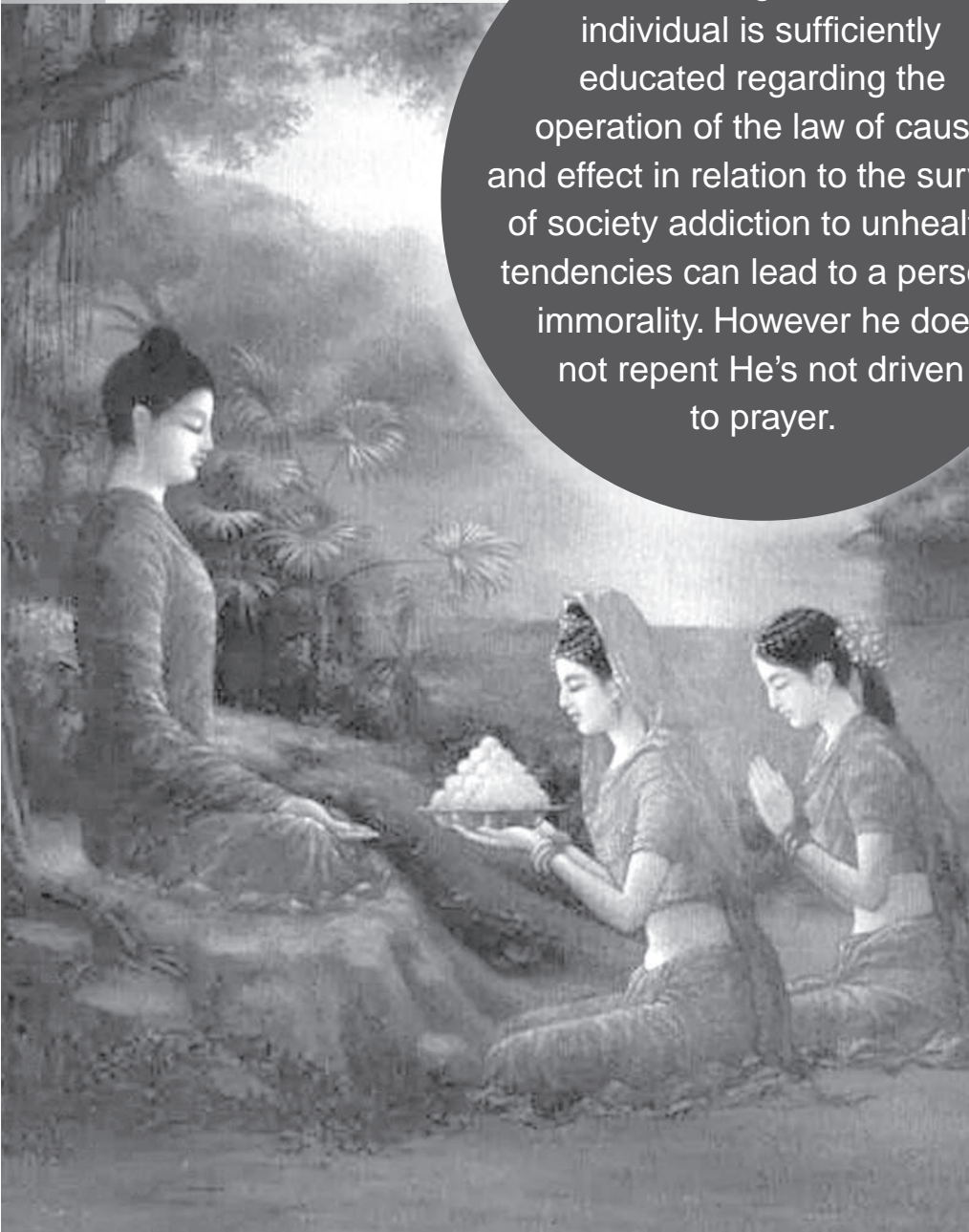
It is thus clear that in the Buddhist Ethical system, there is no intervention of a creator God to prescribe the ethical norms.

There is no injunction to obey any commandment of God. hence the devotee is not subject to any fear of sanctions for any violation of norms.

There is no procedure for forgiving any breaches of norms. There is no external power to redeem the individual from wrong. hence Buddhist ethical norms are not commandments of any external divinity, but a system of voluntary observances based on one's understanding of what is right and what is wrong. No external force is necessary, to enforce their observance, Hence agencies such as Law courts, police, punishments, prisons gifts and rewards, divine authority, and prayer are ineffective in ensuring observance of ethical norms by human beings, That discipline is discernible in the form of noble human qualities.

Modern society is perplexed to the extent of believing that an apology or confession is sufficient to redeem oneself of the repercussions of a mistake or on offences. That is a lame effort to assuage oneself of the distress of the guilt of committing a wrong.

Even though an individual is sufficiently educated regarding the operation of the law of cause and effect in relation to the survival of society addiction to unhealthy tendencies can lead to a person's immorality. However he does not repent He's not driven to prayer.

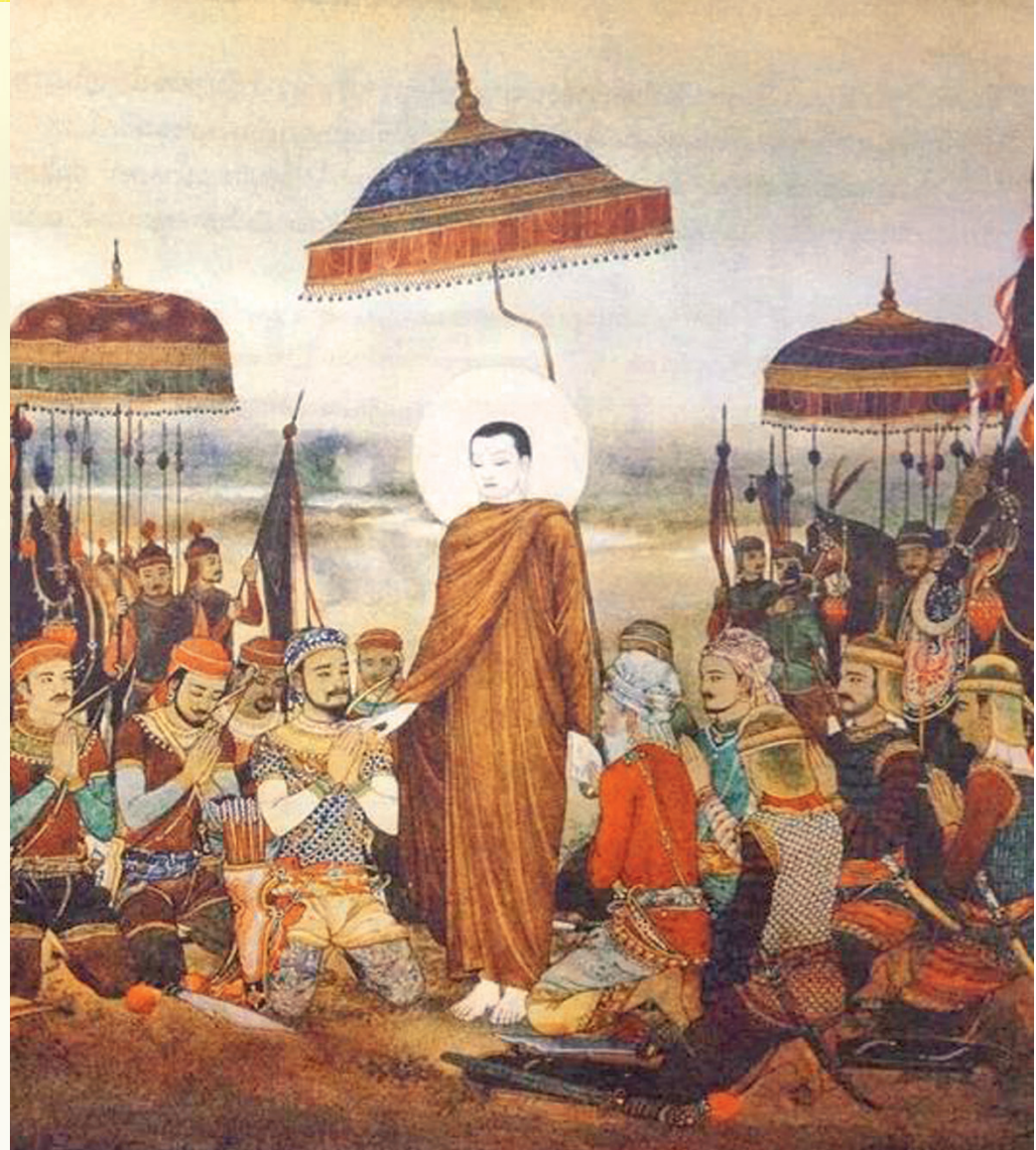
One can identify one's responsibilities correctly only after forming a correct understanding of the nature of the world. Self discipline is the fruit of this exercise. That is the basis of the Buddhist ethical system.

Buddhist Ethical system is not limited to abstention from wrong. Abstention from wrong should be supplemented by performance of the right. Reformation should be supported by regeneration. While abstention is generally complied with performance is often neglected.

The basic elements of Buddhist ethical system are contained in the five precepts. This quintet upholds the principles of right to life, right to ownership of property, security of family relations, variety of communications, and a society free from alcoholism. These are the basic requirements for the peacefulness of any society irrespective of religious social or political differences. They are normally incorporated in the state legal system they are further guaranteed by the Universal Declaration of Human rights.

The paradigm of five precepts highlights the aspect of desistance. The performance aspect is often neglected or forgotten. But the dual aspect of ethical rectitude is clearly emphasised for Bhikkus in the Samannaphala Sutta and for lay folk in the Saleyyaka Sutta. An example can be illustrated taking the destruction of life, The sutta states "One should after abstaining from destruction of life, lay aside cudjels, lay aside knives de bashful be imbued with kindness and mercifulness and develop a sense of Benevolence and compassion towards all living beings.

Hence, laying aside the weapons of attack is the negative aspect of abstention and being imbued with compassion towards living beings is the positive aspect. Abstention from killing should be supplemented

by chewing loving kindness, non violence satisfies both objectives.

Saleyaka Sutta has the following dictum while abstaining from frivolous speech one should speak at the proper times only facts, and meaningful accounts deal only with righteous accounts, promote discipline, continue oneself to matters that are fit to be retained in hearer's memory".

This disposition emphasises both aspects evidence of frivolous subjects and concentration on meaningful topics. Accordingly, these accounts clearly demonstrate both sides of the Buddhist Ethical system - avoidance of evil and promotion of good.

Buddhist ethical system should be observed only after

understanding its identity and its peculiarities otherwise its benefits would be limited. By observing ethical principle alone on ordinary individual cannot surpass the status of a common worldling, so long as this superior level is not reached one cannot enter the noble path. He would not be able to proceed on the path delineated by the Buddha. Hence a Buddhist Devotee's Inquisitive wisdom should be advanced sufficiently to follow the correct ethical path.

(Translation of an article from the oriental studies societies journal of 1994).

YMBA News

THE PRIZE AWARDING CEREMONY OF LIGHT OF ASIA 2019 AND DHAMMA ABHIDHAMMA ENGLISH EXAMINATION

The “Light of Asia” English Oratory contest, which is held annually, was held this year on 21st September 2019 at the Main Hall of the Colombo YMBA, at Borella. Over 1500 students in the age group of 9 – 21 from English Medium Schools, Dhamma Schools and International Schools participated in this year’s contest.

The Association made arrangements to conduct preliminary contest in the provincial areas, with the assistance of eminent panel of Judges and awarded certificates and prizes to the winners in each group.

Hon. Justice Yasantha Kodagoda PC President of the Court of Appeal graced the occasion as the Chief Guest.

Overall winner at the Grand final contest was Ms. Janani Manjari Withanage of Stafford International School of Colombo 7. She was awarded the D.N.W. de Silva Challenge Trophy along with a cash prize of Rs. 25,000/=.

Distribution of certificates to the best performers of Dhamma & Abhidhamma English examination was held simultaneously with the “Light of Asia” programme. Sri Devananda English Medium Dhamma School at Kohuwala, Nugegoda was adjudged the best Daham School of the Island.

PRICE AWARDING CEREMONY OF ANNUAL GADYA, PADYA ORATION, ESSAY, ART AND ORATORY COMPETITION

The Annual island wide Gadya, Padya, Essay, Art and Oratory contest, conducted by the Sinhala Literary Committee of the Association was held on 28th September 2019 at the Main Hall of the Association at Borella.

The Chief Guest at the ceremony was Mr. Prince Senadheera, Commissioner General of Official Languages. He addressed the gathering and stated that it is very important to organize such events to impart the essence of literature to the future leaders of the country.

The finalists were selected from the preliminary rounds and finals held at the centers of each district and Colombo YMBA with the supervision of eminent panel of Judges.

Art competition was organized parallel to these events and 100 selected creations of Art were exhibited at the Association’s main hall on the day of the ceremony.

The award “Best of the Best” was won by Ms. K.B.G. Parami Anjula Amaratunga of Senanayake Dhamma School at Diddaliya, Meetiya goda which was sponsored by “Budusarana” newspaper.

HIGHLANDS

COLLEGE

Owned & Managed by
Sujatha Vidyalaya
Nugegoda

Hotline: 0778 22 55 74

7 / 1 , Mahamegawatta Road, Maharagama

Tel : 0114 344666 / 0114 344999

E-mail : hcmaharagama@yahoo.com

Web : www.highlands-college.com

Fb : [Highlands College-Maharagama](https://www.facebook.com/Highlands-College-Maharagama)